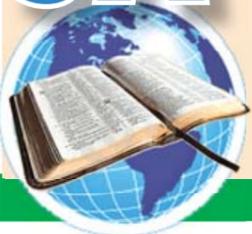

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№5 (128)
ТРАВЕНЬ
2015 РОКУ**

РОЗДОРІЖЖЯ В ДУХОВНОМУ ЗРОСТАННІ

9 травня 2015 року в Івано-Франківську відбулася регіональна молодіжна конференція. Спеціальним гостем зустрічі, на яку зібралися біля 700 делегатів з декількох областей Західної України, був керівник відділу освіти Церкви ХВЕ України Віктор Вознюк.

Служитель говорив про дві дороги в духовному зростанні християнина — справжню і фальшиву. Прочитавши текст з Першого послання до коринтян 3:1 («І я, браття, не міг говорити до вас як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі»), Віктор Володимирович пояснив різницю між душевним і тілесним християнином. Тілесна людина — це людина, народжена згори, яка перебуває на стабільно низькому духовному рівні; душевна людина — людина безбожна, яка живе за власними законами (див. 1 Кор. 2:14).

Він пояснив також відмінності між святим та духовним («Не кожен святий є духовним, але кожен духовний — святий»). І далі говорив про неправильне уявлення про духовну людину, а також детально зупинився на характеристичі такої людини.

«Духовна людина — та, яка зрозуміла необхідність зростання і стала на цю дорогу. Це, перш за все, нормальна, моральна, зрозуміла для інших людина, яка, однак, живе за біблійними законами і приносить очевидний плід», — резюмував пастор Віктор Вознюк.

МИР ВАМ!

Дорога Церкво Христова! Сердечно вітаю вас з особливо радісним святом зіслання Святого Духа на вірних Його дітей.

Про цю надзвичайно важливу подію мріяли святі люди Старого Заповіту, а здійснилась вона тільки завдяки дорогоцінній жертві Ісуса Христа, через Якого Дух Святий потужно зійшов на учнів Його.

Власне, Дух Святий відкрив і відкриває сьогодні мільйонам людей таїну спасительної віри в Ісуса Христа, саме Дух Святий бере участь у відродженні людини, у наповненні її силою, любов'ю та мудрістю (2 Тим. 1:7).

І важливо пам'ятати, що Дух Святий прийшов приготувати для Христа Невісту, яку Він скоро підійме назустріч Небесному Жениху.

Закликаю всіх: бережіть себе чистими й непорочними, довіртеся Духу Святому і Слову Христа і радійте в Господі — бо в цьому наша сила і перемога.

Хай Господь постійно наповнює всіх нас Своєю Любов'ю!

З любов'ю та молитвами про вас,

старший єпископ ЦХВЕУ
Михайло Паночко.

ЧЛЕН ПАЛАТИ ЛОРДІВ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ РОБЕРТ ЕДМІСТОН ЗУСТРІВСЯ В УКРАЇНІ З ЄПІСКОПАМИ ЦХВЕУ ТА ХРИСТІЯНАМИ-ПІДПРИЄМЦЯМИ

19 травня 2015 року відбулася робоча зустріч членів правління Церкви ХВЕ України та відділу підприємців із відомим британським християнином-бізнесменом, засновником міжнародної благодійної організації «Християнське бачення» лордом Робертом Едмістоном.

Лорд приїхав до України разом зі своєю дружиною Треїсі. 18 травня вони мали зустріч із дружиною Президента України Мариною Порошенко та уповноваженим Президента з прав дитини Миколою Кулебою на базі проекту «Одна Надія», що займається пошуком і навчанням наставників для дітей-сиріт з інтернатів України.

Наступного дня подружжя прибуло на зустріч із єпископами та християнами-підприємцями ЦХВЕУ. Однією з тем, про яку йшлося під час дружньої розмови, був проект «Торкнісь мільярда сердець»

— це праця, скерована на використання Інтернету у служінні людям, які шукають Бога. До речі, в Україні організація «Християнське бачення» працює вже деякий час (директор Олег Матюхов). Один з напрямків її діяльності — проект yesHEis — спрямований саме на інтернет-євангелізацію.

Під час візиту лорд Едмістон провів семінар, на якому поділився з українським братством своїм багатолітнім досвідом того, як правильно використовувати ресурси, щоб Царство Боже могло досягнути людей в багатьох країнах світу. Зокрема, запропонував відкрити нове служіння, спрямоване

на євангелізацію у Східній Україні. «Не важливо, як ти починаєш, важливо, як ти закінчуєш справу», — наголосив Роберт Едмістон.

Він з дитинства мав потяг до бізнесу і тому був доволі успішним підприємцем. «Одного дня я побачив Ісуса Христа на хресті, і це змінило моє життя. Потім до мене було слово, що я стаятиму перед царями і великими людьми. Я подумав, що стану місіонером, але Господь покликав мене служити Йому через бізнес. І Він здійснив те, що обіцяв: я став членом палати лордів. Мій бізнес, який у 1976 році розпочався з 10 тисяч доларів, сьогодні налічує більше мільярда».

На переконання лорда, Церква потребує бізнесменів: «Ми стараємось поєднати бізнес і місіонерство. А ще я переконаний, що кожен християнин має стати євангелістом», — сказав гість.

Наприкінці 80-х Роберт Едмістон почав підтримувати «Християнське бачення», і сьогодні ця організація об'єднує служіння у багатьох країнах світу. І не тільки в Європі, але й у Азії, Африці, Латинській Америці тощо. Мета

служіння — поширення Божого Слова різними шляхами: через радіо, Інтернет, особисте свідчення.

Лорд Едмістон любить повторювати: «У мене грошей немає — всі ці гроші належать Богові, я ними тільки розпоряджаюся, як Господь відкриває».

Звичайно, не всі позитивно реагують на таку діяльність навіть там, в Великобританії, часом критикують, висміюють, але він свою роботу знає, бо бачить у тому Божу руку», — розповів після зустрічі старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Він щиро подякував гостеві за візит.

Члени правління Церкви запросили лорда Едмістона знову приїхати до України — уже восени цього року, аби провести семінар для ширшого кола християн-підприємців з різних євангельських деномінацій. Гість погодився, але, у свою чергу, висловив бажання, щоб кожен із тих, хто прийде на семінар, запросив своїх друзів, які ще не знають Бога. Адже наша ціль — засвідчити про силу Бога, про вірність Йому і про розумне використання ресурсів.

chve.org.ua.

РЕЛІГІЙНИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ НЕ ТРЕБА ПОВІДОМЛЯТИ ПРО СВОЇХ БЕНЕФІЦІАРНИХ ВЛАСНИКІВ

Верховна Рада звільнила релігійні організації від обов'язку подавати відомості про своїх кінцевих вигодоодержувачів з огляду на їх неприбутковий статус.

Це передбачено законопроектом № 2896, який 21 травня 2015 року прийнятий у другому читанні та в цілому більшістю голосів

народних депутатів усіх фракцій.

Закон серед іншого передбачає, що релігійні організації не подають відомості до державного реєстратора про свого кінцевого бенефіціарного власника (контролера). Для решти юридичних осіб термін подання таких відомостей подовжений ще на чотири місяці — тобто до 25 вересня 2015 року.

Нагадаємо, що відповідно до законодавчих змін від листопада 2014 року всі юридичні особи, засновані

іншими юридичними особами, повинні були упродовж шести місяців подати такі відомості про себе державному реєстратору.

Оскільки на місцевому рівні роз'яснювальна робота щодо реалізації Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодоодержувачів юридичних осіб та публічних діячів» не проводилася, більшість юридичних осіб про обов'язок подання

відомостей щодо кінцевих вигодоодержувачів дізналися лише нещодавно.

Водночас окремі державні реєстратори наполягали на тому, що подавати таку інформацію релігійним організаціям потрібно, а інші відмовлялися приймати такі дані від них. Це було пов'язане з відсутністю будь-яких роз'яснень цих законодавчих змін стосовно неприбуткових організацій.

У зв'язку з цим група народних депутатів з різних фракцій ініціюва-

ла згаданий законопроект № 2698. Комітет з питань промислової політики та підприємництва підтримав запропоновані парламентарями зміни та рекомендував прийняти проект в цілому як закон.

Очікується, що прийнятий закон набуде чинності найближчими днями — після підписання Президентом України та офіційного опублікування.

Ілля Павлов.
ІРС.

3 1 ЧЕРВНЯ РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗВІЛЬНЯТЬ ВІД ПОДАТКУ НА НЕРУХОМІСТЬ

Верховна Рада прийняла закон, яким звільнила релігійні організації та засновані ними добродійні заклади від нового податку на нерухомість.

За законопроект № 2226 у другому читанні 14 травня проголосувала більшість народних депутатів від кожної з парламентських фракцій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Підготовлена Комітетом з питань податкової та митної політики редакція передбачає доповнення Податкового кодексу України нормою, звільнивши від оподаткування: «об'єкти нерухомості, що перебувають у власності релігійних організацій, статуту (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку, та використовуються виключно для забезпечення їх статутної діяльності, включаючи ті, в яких здійснюють діяльність засновані такими релігійними організаціями добродійні заклади (притулки, інтернати, лікарні та інші), крім об'єктів нерухомості, в яких здійснюється виробнича та/або господарська діяльність».

Таким чином, від оподаткування звільнюються лише ті об'єкти нерухомості релігій-

них організацій та заснованих ними добродійних закладів, які не використовуються для виробничої та господарської діяльності.

«З метою полегшення адміністрування цього податку було враховано поправку про те, що датою набрання чинності цим законом є перше число місяця наступного за місяцем опублікування цього закону», – пояснила з парламентської трибуни голова Комітету Ніна Южаніна.

У своїх зверненнях Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликала представників різних політичних сил підтримати пропонувані зміни заради створення належних умов для звернення релігійними організаціями свого суспільно-важливого служіння.

Ініціаторами прийнятого законопроекту № 2226 виступили народні депутати Павло Унгуран, Ніна Южаніна та Андрій Шипко за підтримки міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність і здоров'я України».

СВЯТЕ ПИСЬМО ПОВНІСТЮ ПЕРЕКЛАДЕНЕ НА 511 МОВ

Повний текст Біблії переклали ще сімома мовами. Трьома з них користуються жителі Африки, двома – Азії, однією – Латинської Америки і однією – Європи.

Біблію тепер можна прочитати на мовах: мандінка, якою користуються в Гамбії; молі – у Гвінеї-Бісау і Сенегалі; криа – у Сьєрра-Леоне; шіллук – Південному Судані. Двома новими перекладами Біблії зможуть користуватися народи в Індії та Малайзії, які розмовляють мовою кабарок – у штаті Трипура, і мурут – в Борнео.

Повний текст Святого Письма доступний тепер і на мові народу тоба, що живе на півдні Болівії і півночі Аргентини. Біблію переклали також на удмуртську, яка належить до угро-фінської групи мов.

Отож Святе Письмо тепер повністю перекладено на 511 мов. Новий Заповіт доступний на 1295 мовах. Окремі частини Біблії можна прочитати ще на 844 мовах.

КОМАНДА УКРАЇНСЬКИХ БОГОСЛОВІВ ВЗЯЛА УЧАСТЬ У НАУКОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У ВІЛЬНЮСІ

«Реформація: історія та сучасність» – під такою назвою 24–25 квітня 2015 року в м. Вільнюсі (Литва) пройшла Міжнародна науково-практична конференція.

Організатором конференції виступив Дослідницький центр Євро-Азійської акредитаційної асоціації за підтримки та участі Вільнюського теологічного коледжу та Євангельського біблійного інституту. Цей захід став першим проектом у рамках широкішої програми заходів ЄААА «Реформація 500», присвячених майбутньому ювілею початку реформаційної епохи.

Учасники конференції ставили за мету прослідкувати історичний шлях протестантизму, його вплив на розвиток

християнства і всієї західної цивілізації, по-новому оцінити значення реформаційної спадщини для сучасності, поставити питання про її творчу рецепцію в пошуку відповідей на нинішні виклики для християнського богослов'я та свідчення.

На першому засіданні конференції, присвяченому історичним і регіональним особливостям європейської Реформації, виступили Президент ЄААА Сергій Санников, викладач Євроазійської теологічної семінарії Сергій Толоконников, докторант Сент-Ендрюського університету Олександр Гейченко, викладачі Санкт-Петербурзького християнського університету Тетяна Нікольська та Юлія Красникова, викладач Європейського гуманітарного університету Юрій Бачище та інші.

Друге засідання було присвячене темі «Протестантська філософія і теологія». Результатами своїх досліджень поді-

лилися викладач Біблійного богословського інституту Ольга Запрометова, представник Московської богословської семінарії ЄХБ Олексій Маркевич, магістрант Київського національного університету Анатолій Денисенко.

На третьому засіданні «Реформація в горизонті європейської культури» виступили викладач Вільнюської християнської гімназії Томас Дічюс, доцент Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова Віталій Хромець і викладач Кам'янець-Подільського національного університету Іван Гуцул.

Крім пленарного засідання, першого дня відбувся круглий стіл «Реформація і християнство в сучасному світі» (модератор – науковий співробітник ДЦ ЄААА Михайло Мокієнко), під час якого проводився обмін думками про можливість продовження Реформації в постсекулярному світі, велася полеміка щодо актуальних проблем сучасного протестантського богослов'я.

У рамках конференції відбулася презентація програми заходів ЄААА «Реформація 500», що включає богословські конференції, міжконфесійні круглі столи, культурно-просвітницькі та освітні заходи, видання історичних джерел та нових досліджень з історії протестантизму, а також конкурс студентських наукових робіт.

Усього в конференції взяла участь 55 учасників, що представляють Білорусь, Естонію, Латвію, Литву, Росію, США, Україну.

Результати конференції будуть опубліковані у спеціальному випуску журналу ЄААА «Богословські роздуми». Учасники конференції звертають увагу на актуальність порушеної проблематики та високий рівень організації заходу.

chve.org.ua

У СУМАХ ПРОВЕЛИ СІМЕЙНІ СЕМІНАРИ ДЛЯ СЛУЖИТЕЛІВ

16 травня служителі євангельських церков Сумської області разом зі своїми дружинами зібралися в обласному центрі, де мали можливість прослухати семінари на сімейну тематику.

Один з них на тему «Батьки і діти» провів старший єпископ ЦХВЕ України Михайло Паночко. Про відносини в сім'ї навчав старший пресвітер м. Києва, пастор церкви «Філадельфія» Анатолій Козачок.

Разом зі служителями нашого братства, послухати спікерів прийшли служителі інших євангельських церков та об'єднань області.

17 травня старший єпископ разом з місцевими служителями відвідав місто Конотоп, де взяв участь у богослужінні та проповідував на тему «Куди нахилене наше серце». А потім завітав на міжконфесійне молитовне віче, яке щонеділі проходить у Сумах біля будинку обрлади.

У місті вже стало доброю традицією проводити

таку молитву: віруючі різних деномінацій – баптисти, харизмати, п'ятидесятники разом просять Бога про мир, чесну владу та навернення українського народу.

Цього дня музичним супроводом там служив гурт «Левит», що приїхав на Сумщину з Волині.

chve.org.ua

НЕМОЖЛИВО

Неможливо оцінити справжній смак хліба, не пізнавши голоду. Неможливо оцінити смак холодної джерельної води, не пізнавши нестерпної спраги. Неможливо оцінити радість світанку, не пізнавши жаху безсонної ночі. Неможливо оцінити блаженство відпочинку, не відчувши смертельної втоми виснажливої праці.

Неможливо оцінити радість зустрічі, не пізнавши туги розлуки. Неможливо пізнати сили прощення, не усвідомивши глибини падиння. Неможливо оцінити мир, не відчувши страхіття війни. Неможливо оцінити бажання жити, не зазірнувши в очі смерті. Неможливо пізнати сили емоції, не відчувши трагедії розділення.

Неможливо оцінити дарованої нам праведності Христа, не усвідомивши своєї цілковитої неспроможності жити праведно без керівництва Духа Святого. Неможливо жити благочестивим християнським життям, не зрікшись себе й не дозволивши Христу жити в нас і через нас. Неможливо пізнати сили хреста Христового та Крові Христової, не взявши свого хреста й не б'ючись із гріхом до крові.

Неможливо пізнати силу молитви, не усвідомивши своєї абсолютної залежності від Христа. Неможливо бути сіллю Христа на землі, не усвідомивши морального розбещення світу без Христа. Неможливо бути світлом Христа на землі, не пізнавши приреченості й безвиході в гріховному мороці без Христа.

Коли моя душа залишить земне тіло, я скажу разом із Христом і багатьма святими, які перейшли до тих берегів: я пізнав радість воскресіння, пізнавши страх і тремтіння в брамах смерті... А поки що молимося, солимо, світимо...

Тарас Дятлик.

«ПРИЙДІТЬ І ПОБАЧТЕ»

На жіночу конференцію «Прийдіть і побачте», що пройшла в рамках Фестивалю надії у Львові, прибуло близько 700 сестер із західного регіону України. Зустріч відбулася у приміщенні центральної церкви ЄХБ Львова.

Насамперед єпископ Василь Боечко закликав сестер до молитви та роздумів над Словом Божим. Він нагадав про приклад самарянки, коли одна коротка зустріч з Христом зробила звичайну жінку особливою. Програму конференції доповнював спів гурту «Унісон» та жіночого хору Gloria.

Бразильська місіонерка Соня Томас, головний спікер конференції, – яскравий приклад того, як можна служити Церкві Христовій. Соня ділилася свідченнями щодо свого служіння в Парижі, а також давала поради на основі біблійних істин щодо участі жінок у благовісті. Зокрема вона розглянула

підхід, який використав Ісус у розмові з самаряною біля криниці (Ів. 4:5-42).

Спікер захопила сестер використовувати кожну зустріч з невіруючими як можливість розповісти про Христа. Вона попередила, що люди часто намагатимуться спрямувати розмову в інший бік, тому не варто підтримувати пусті, а інколи і руйнівні розмови; слід вислухати, а потім повернути мову в русло благовісту. «Якщо ми хочемо, щоб люди пізнали Господа, наша розмова повинна бути саме про Нього».

Місіонерка нагадала про дві найбільші радості в житті християнина: перша – через впевненість у тому, що твоє ім'я записане у Книзі життя; і друга – від того, що ти привів когось до Христа, і тепер його ім'я також записане у Книзі життя.

«Приводьте людей не для того, щоб розповісти, яка добра ваша церква, приводьте людей, щоб розказати, Який добрий Господь», – закликала промовиця. Вона наголосила, що життя християн повинно бути сповнене добрих справ, через що інші почнуть славити Отця Небесного.

Наприкінці зустрічі організатори порадували сестер маленькими, але приємними подарунками – насінням незабудок, щоб кожна учасниця конференції, посявши ці квіти, ніколи не забувала про любов Божу до неї і про важливу місію, яку християни повинні виконувати на землі.

Віталій Гура
Викладач Української
теологічної семінарії

ДАРИ ДУХА СВЯТОГО В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА

Питання про надприродний прояв дарів Духа Святого в наші дні стало найбільшим каменем спотикання на шляху до єдності євангельських християн у всьому світі. Різке розуміння цього питання на фоні зародження у США всесвітнього п'ятидесятичного руху призвело до внутрішнього поділення в євангельських церквах на початку ХХ століття.

– чудеса і знамення припинилися наприкінці апостольської епохи;

– чудеса і знамення припинилися, тому що вони були надбанням тільки перших століть історії Церкви;

– чудеса і знамення поступово зникли, тому що керівники організованої Церкви виступили проти них;

– чудеса і знамення припинилися тому, що настав час звершення записаного Слова Божого – Біблії.

Насправді надприродні прояви дарів Духа Святого не припинилися зі смертю апостолів. Навпаки, ми маємо вагомий документальний свідчення про надприродний прояв сили Божої в давній християнській Церкві.

Історичні докази

Загальноприйнято вважати, що «Дідахе», або «Вчення дванадцяти апостолів», було написано в Палестині або Сирії у 80-100 рр. Цей документ є компіляцією повчань на різні теми і одним із найдавніших церковних документів, за винятком текстів Нового Заповіту. І в цьому документі 17 разів згадується про надприродні прояви в житті християнина дару пророцтва.

Буквально сказано наступне: «І кожного пророка, що говорить в душі, не перевіряйте і не обговорюйте його: тому що всякий гріх буде прощений, а цей гріх прощений не буде. Однак не кожен, хто говорить в душі, є пророком, але тільки якщо в нього характер Господній. Отож за характером будуть пізнані лжепророк і справжній пророк» (Дідахе 11:7-8).

Як влучно зауважив відомий п'ятидесятичний євангеліст Д. Беспалов, «істинне пророцтво – це говоріння Іменем Бога. Дар пророцтва – це надприродний, дивний божественний дар».

Про цей же дар згадує відомий християнський апологет Юстин Мученик (Філософ), що жив близько 100-165 рр. У «Бесіді з юдеєм Трифоном» він говорить: «У нас і досі є пророчи дарування, з чого ви повинні розуміти, що до нас перейшло те, що раніше існувало в нашому народі». А в іншому тексті Юстин говорить: «І можна бачити серед нас і жінок, і чоловіків, що мають дари від Духа Божого».

Одним із згаданих Юстином дарів був дар вигнання демонів, що видно з наступної його цитати: «Та Ісус має ім'я і значення і Людини, і Спасителя; бо Він став Людиною і народився з волі Бога-Отця заради людей, які увірують в Нього, і для сокрушення демонів. Це і тепер ви можете пізнати з того, що

відбувається на ваших очах. Бо багато з наших, із християн, зціляли і нині ще зціляють безліч одержимих демонами у всьому світі і в нашому місті, закликаючи іменем Ісуса Христа, розп'ятого при Понтії Пилаті... – і тим перемагають і виганяють демонів, що оволоділи людиною».

Про дари вигнання демонів, зцілення і розпізнавання духів, що проявлялися в служінні Антонія Єгипетського (295-373 рр.), згадує Афанасій Великий: «та не повинно хвалитися силою вигнання демонів і ввищуватися даром зцілень; не повинно дивуватися тому, хто виганяє демонів, і принижувати того, хто не виганяє... Творити знамення – не від нас залежить, але це діло Спасителя... Виганяти демонів – це благодать Спасителя. А понад це, як я говорив вже вище, повинно молитися про те, щоб прийняти дар розпізнавання духів, щоб, як написано, «не всякому духові вірити» (1 Ів. 4:1).

Серед свідчень про звільнення від демонів у служінні Антонія наводиться випадок з дочкою воєначальника Мартиніана. Афанасій Великий описує також дію дару слова знання при зціленні якогось Фронтана із царедворців, який, як тільки побачив Єгипет, «став здоровий за словом Антонія, які під час молитви відкрив йому Спаситель».

У своїй апологетичній праці «Проти ересей» Іринея, єпископа Ліонського, також згадує про дари чудотворіння, вигнання демонів, пророцтва, видіння і воскресіння мертвих, які часто проявлялися в служінні при молитві церкви. Зокрема він пише: «Часто бувало в братстві, коли місцева церква молилася з великим постом і благанням, і повертався дух померлого, і людина була подарована молитвами святих...»

Ще одна цитата говорить про поняття «духовний християнин» і про надприродні дари в цей історичний період: «Називаючи досконаліми тих, хто отримав Духа Божого і через Духа Божого говорить всіма мовами, як і Він говорив... Подібно і ми слухали багатьох братів в церкві, які мали пророчи дарування і через Духа говорили іншими мовами, і для загальної користі виводили назовні сокровенні таємниці людей і тлумачили тайства Божі; таких апостол називає також «духовними».

Згадка про дар говоріння на інших мовах не є чимось надзвичайним. Як пише православний дослідник В. Суханов, «дар мов, або, як зазвичай говорять, глосолалія, був доволі поширений в житті віруючих перших двох століть християнства».

Яскравим представником давніх авторів, які писали латинською, вважають Квінта Септимія Флоренті Тертуліана (близько 155-240 рр.). Він був уродженцем Карфагена, адвокатом, ранньохристиянським богословом і апологетом. І він також розповідає про випадки прояву надприродних дарів Святого Духа в його дні.

«Чийсь писар, будучи одержимим демоном, звільнився від нього, і чийсь родич і раб також стали вільними... І скільки людей знатних (вже не говорю про простих людей) були вилікувані або від демонів, або від хвороби». Тертуліан також згадує якогось християнина Прокула, «який колись зцілив його (хворого) елеєм».

Даючи християнам настанови в трактаті «Про видоци», він пише: «Не дивно після цього, що диявол легко оволодіває деякими невірними християнами. Доказом служить приклад однієї жінки, яка пішла в

театр і повернулася одержима демоном. Коли нечистий дух був заклятий, на запитання, навіщо він увійшов у неї, він відповів: «Я не випадково оволодів нею; адже я знайшов її у себе».

Тертуліан протиставляє плотським утіхам життя в супроводі надприродних дарів Святого Духа. «Чи є більша насолода, ніж топтати язичницьких богів, виганяти демонів, зцілювати, просити одкровень і, нарешті, жити для Бога? Ось утіха християн, ось їх видовища, святі, вічні і безплатні!».

Відомо також, що Тертуліан примкнув до руху так званих монтаністів, у середовищі яких «віруючі знову пророкували і говорили мовами». Хоча в історії Церкви рух монтаністів визнаний єретичним, для нас важливий сам факт про масові прояви говоріння іншими мовами.

Важливу цитату знаходимо і в праці римського пресвітера Новаціана. У довільному перекладі з латини уривок з цієї праці звучить так: «Бо Він – Той, Хто ставить в Церкві пророків, настановляє вчителів, керує мовами, Він творить чудеса і зцілення, чинить дивовижні дії, дає розрізнення духів, дає владу керівникам, подає поради і розподіляє інші духовні дари благодаті, і таким чином творить Церкву Господа зусбіч ідеальною і досконалою».

І нарешті Євсевій Кесарійський у своїй «Церковній історії» цитує Іринея Леонського і тим самим засвідчує свою довіру до всього, що той говорив. Він говорить: «Як ми і чули від багатьох, є в Церкві багато братів, що мають дар пророцтва і говорять іншими мовами за натхненням Духа; вони виявляють на користь сокровенні людські помисли, а також вияснюють Божі таємниці».

Підсумовує свою розповідь Євсевій Кесарійський словами: «Це оповідь про те, що і досі різні дари є в достойних».

Однак на межі IV-V століть відбулася фундаментальна зміна богословської парадигми. Уже Блаженний Августин (354-430 рр.) поставив віхи класичної теології у цій сфері, сказавши: «Чому ж говорять, що в наш час не буває чудес, які, як ви проповідуете, звершались раніше. Я міг би сказати на це, що перш ніж світ увірував, чудеса були необхідні для того, щоб він увірував. Хто шукає чудес ще й тепер, щоб увірувати, сам є великим чудом, не віруючи, коли вірує цілий світ». При цьому в житті самого Августина, як це видно з його книги «Сповідь», часто звершались різні чудеса.

А ось у працях духовного наставника Августина – Амвросія Медіоламського (340-397 рр.) чудеса ще згадуються: «Ось Отець поставив вчителів; Христос також поставив їх у церквах; подібно до того, як Отець подає благодать зцілень, Син так само подає її; як Отець дарує дар мов, і син дарує його».

Отож підсумуємо. Ряд стародавніх свідчень у донікейський період згадують про всі дари Святого Духа, про які згадує апостол Павло в 1 Кор. 12:7-10. І хто сперечається з мудрістю давніх авторів або проявами віри в період жорстоких гонінь?

Тому висновок очевидний: дія дарів Святого Духа не припинилася зі смертю апостолів. І давня Церква знала про надприродні прояви Святого Духа не з чуток, а з особистого досвіду. І це дає нам право стверджувати, що надприродні прояви дарів Святого Духа повинні вважатися нормою і в наші дні.

Основною причиною згаданого поділення стала практика в середовищі християн, названих п'ятидесятичниками, надприродних духовних дарів: говоріння іншими мовами, пророцтва, тлумачення мов, видіння, зцілення, вигнання демонів і чудотворіння.

Кульмінацією конфронтації між прихильниками і противниками практики духовних дарів можна вважати «Берлінську декларацію» 1906 року, в якій 50 євангельських богословів оголосили п'ятидесятичний рух як такий, що «походить знизу».

З того часу було видано безліч книг і брошур, які попереджали про небезпеку і шкідливість п'ятидесятичного і харизматичного рухів. У багатьох церковних бібліотеках можна знайти різні книжки, присвячені цьому питанню. Серед них – такі, як «Гра з вогнем» В. Бюне, «Харизматики» Д. Мак-Артура або дуже поширену брошуру «Бережіться, щоб хто вас не звів».

Однак, незважаючи на богословську опозицію, кількість людей, що вірять в реальність дій дарів Духа Святого, постійно росте. Скажімо, одне з найбільших п'ятидесятичних об'єднань світу – Асамблея Божа – налічує більш ніж 57 мільйонів членів церков. За даними Christianity Today, у 1998 році п'ятидесятичний і харизматичний рух налічували 450 мільйонів віруючих, а це близько 25 відсотків світового християнства. Сьогодні ж, за твердженнями деяких дослідників, у всьому світі налічується більше 500 мільйонів людей, які пережили особисту П'ятидесятичню.

Аргументи проти дії дарів

Серед аргументів, що заперечують можливість прояву надприродних дарів Духа Святого, нині наводять наступні:

ЗРАДНИКИ ЗРАДЖУЮТЬ НАСАМПЕРЕД САМИХ СЕБЕ

У Біблії можна знайти різні приклади зради, які повинні були б послужити уроком для думаючих і зрілих християн, але, на жаль, частково збуваються слова Христа: «І багато хто в той час спокуються, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти» (Мт. 24:10).

Каїн підступно покликав Авеля піти з ним у поле, де й убив його через заздрість, тому що Бог його жертву не вподобав, а жертву Авеля прийняв (Бут. 4). Каїн назавжди став символом зрадницького братовбивства.

Зраду, що назавжди змінила його життя, пережив Йосип від своїх братів, які продали його за 20 срібняків ізмаїльцям у рабство в Єгипет через заздрість (Бут. 37).

Зраду пережив один із суддів ізраїльського народу, герой віри Самсон, коли відкрив своє серце коханій Далілі, а вона покликala филистимських вождів, щоб ті схопили його. В обмін на зраду Даліла отримала срібло. Доля Самсона загальновідома (Суд. 16), а Даліла назавжди стала символом зрадницької оманливої любові.

По-зрадницьки Йоав убив Авнера, шукавши царя

Давида й ошукавши свою жертву: «Йоав відвів його в середину брами, щоб поговорити з ним таємно, та й ударив його там у живіт, і той помер» (2 Сам. 3:27).

Так само по-зрадницьки Йоав убив Амаса: назвавши його братом, поцікавившись його здоров'ям, узявши за бороду його братерського поцілунку, ударив коротким мечем, якого тримав у лівій руці, у живіт, так що всі нутрощі випали на землю (2 Сам. 20:10).

Аммон підступно обманув сестру свого брата Авесалом, залишився з нею наодинці й «не хотів слухати її голосу. І був він сильніший від неї, і безчестив її...» А після згвалтування «був зненавидів її Аммон великою ненавистю, бо ця ненависть, якою він зненавидів її, була більша від любові, якою любив її» (2 Сам. 13). Аммон назавжди став символом підступного згвалтування зведеної сестри.

По-зрадницьки Авесалом, запросивши Аммона на стриження овець і на святкову вечерю, убив свого брата руками слуг (2 Сам. 13).

Пророка Єремію зрадили його батько і брати, а згодом йому довелося безсило споглядати, як гинуть тисячі його співгромадян і руйнується улюблене місто, яке відкинуло пророче попередження про відповідальність за зраду Бога: «Бо також твої браття та дім твого батька і вони тебе зраджують, і криком кричать за тобою, не вір їм, коли й добре тобі говоритимуть!» (Єр. 12:6).

Пізнав біль зради і наш Господь Ісус Христос, коли один із його учнів, Юда, продав його первосвященникам за 30 срібняків (подібно до братів Йосипа) і за допомогою зрадницького поцілунку (подібно як Йоав). Юда назавжди став символом найганебнішої зради.

Ще більшого болю Ісус зазнав, коли – о, яке безумство! – первосвященники через заздрість видали його Іродові та Пилату з вимогою розп'ясти, а народ підбурювали просити, щоб замість Нього на свято звільнили вбивцю Варавву.

Кожна зрада має свою ціну. Визначаючи ціну зради, зрадник практично визначає ціну своєї вірності, яка насправді повинна бути безцінною. Вірність – це не те, що призначене для купівлі та продажу.

Стосовно згаданих зрадників, то їх усіх об'єднує те, що ніхто з них не покався перед Богом за свою зраду. Але Господь Ісус Христос на сторінках Євангелія залишив нам приклад справжнього щирого покаяння зрадника, одного з його учнів – Петра. Покаяння перед Богом (а не самобичування) привело до цілковитого прощення й очищення Христом. І саме Петро відкрив двері Євангелія в Єрусалимі, Юдеї, Самарії та язичникам, тобто до краю землі.

Кожен із нас у своєму житті може зустрітися зі зрадою. І ніхто не застрахований від зради. Чим вищої думки про себе людина, чим більше само-

впевненості, тим вища ймовірність зради. Зло ніколи не можна перемогти злом, тому що таким чином зло лише примножується. Зло можна перемогти лише добром, яким би дивним це нам не здавалося. Підступність ніколи не вдається перемогти підступністю та ненавистю. Зраду перемагає лише прощення, як би ми внутрішньо не протестували проти цього.

Йосип не помстився своїм братам за зраду, але знайшов у Богові силу простити їм, а згодом урятувати свою родину від голодної смерті. Даниїл не відплатив князям і урядникам за зраду, але знайшов у Богові силу пройти через різ з левами, через що прославилось Боже Ім'я. Християн, несправедливо звинувачених Нероном, їхні ж друзі, сусіди, родичі віддавали на жорстоку смерть: їх розпинали на хрестах, спалювали, кидали на поталу диких звірів під час флешмобу «хліба та видовищ». Та вони знаходили в Богові силу простити своїх зрадників і молитися про них. Христос, зраджений Юдою, первосвященниками, Петром і залишеним Своїми учнями, не помстився жодному з них, але благав на хресті: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34).

Час сьогодні й нам, українським християнам, просити Ісуса разом із його учнями: «Господи! Навчи нас молитися». І молитися словами Христа на хресті: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!».

Т. Д.

ЧИ МОЯ ХАТА НЕ СКРАЮ?

Не бійся ворогів – у найгіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів – у найгіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але тільки з їхньої мовчазної згоди існують на землі зрада й убивство (Бруно Ясенський).

Кожний, напевно, знайомий з відомим зображенням трьох мавп, одна з яких закриває очі, друга – вуха, а третя – рот. Це зображення має філософське значення й символічно передає зміст східної мудрості: «Якщо я не бачу зла, не чую про зло й нічого не говорю про зло, то я захищений від нього». Але цікаво, що в сучасному суспільстві цей символ розуміють дещо по-іншому – як байдужість до всього.

На мою думку, це зображення яскраво ілюструє внутрішній стан сучасного суспільства. З появою Інтернету, гаджетів, соціальних мереж разом з усіма безсумнівними плюсами прогресу до нас прийшли і його негативні впливи. Навушники у вухах, очі прикуті до екранів планшетів, ноутбуків, телефонів – саме такий образ постає в уяві при згадці про підлітків XXI ст.

Мовчазні діти дуже зручні батькам, тому що зазвичай удома тихо, ніхто їх не турбує, не ставить складних і незручних запитань, але за цим видимим спокоєм назріває проблема, виростає покоління душевно паралізованих людей, які живуть у вигаданому світі й абсолютно байдужі до реальності життя. Вони не бачать людей похилого віку в транспорті, не чують благання про допомогу, вони не вітаються при зустрічі в під'їзді. Їхній світ стерильно вищиснений від реальних проблем і активно заповнений віртуальними, які

можна вирішити без особливих зусиль, усього лиш одним клацанням мишки або ж дотиком пальця.

Але в реальному житті все зовсім по-іншому. І ми це гостро відчуваємо останнім часом, коли на нашу землю неочікувано прийшла війна. Ми опинилися віч-на-віч зі страшною руйнівною силою зла. Від такого раптового удару частина суспільства начебто прокинулася від довгого сну. І ми переконалися, що приказка «моя хата скраю, я нічого не знаю» не стосується всього суспільства.

Особливо зворушливо дивитися, як ці події вплинули на дітей. Вони дарують малюнки військовим, плетуть маскувальні сітки, виймають уміст власних скарбничок, щоб допомогти тим, хто вдень і вночі, ризикуючи життям, захищає нас. Але це лише частина суспільства й частина дітей. Інша ж частина українців ще глибше застромила навушники у вуха й продовжує жити так, начебто нічого не відбувається. Влучно зазначив Святослав Вакарчук: «Україна поділена зовсім не на тих, хто хоче йти на Схід чи на Захід. Україна поділена на тих, хто хоче кудись йти, і на тих, хто нічого не хоче».

Ті, хто нічого не хоче, живуть так, начебто немає війни, немає тисяч поранених і вбитих, начебто лихо, що спіткало рідну землю, ніяк їх не стосується. І можливо, це найкращі учні в школах і вишах, але чи будуть вони найкращими громадянами нашої країни? Вірними друзями? Надійними чоловіками й дружинами і люблячими батьками?

Війна, як шторм, збурила весь бруд, що прижився в нашій християнській країні. Вона виявила справжні цінності кожної людини, змусила зазирнути в глибину власної душі. Усе, що ми завзято будували на піску, розвалилося під натиском проблем. І ми йдемо в храми, молимося й усією душею відчуваємо, що без Божої сили, без Христа в серці нам не вижити, не вистояти. Без любові до Бога немає

любви до ближнього, без любові до ближнього немає любові до Бога. Саме любов до Бога й ближнього спонукає людей до відчайдушних учинків, до самопожертви, до подолання невимовних труднощів.

Вона повертала хлопців під кулі на Інститутській за пораненими друзями. Вона стояла, молячись на колінах, у центрі Донецька й терпіла знущання й побої. Вона вже рік під «градами», «ураганам», «смерчами» захищає нас від військового хаосу на всій території країни. Людина з вірою в серці перетне межу можливого, пройде через нерозуміння й невдячність, через страх і перешкоди.

Так ішов Христос до тернового вінка й хреста. І так живуть справжні християни. Вони хочуть більшого. І вони ніколи не скажуть: «Моя хата скраю». Не за словами й належністю до якоїсь деномінації, а за ставленням до навколишнього судитиме нас Господь: «Був нагий і Мене зодягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене» (Мт. 25:36).

Але як можна вплинути на людей, які «нічого не бачать, нічого не чують, нічого не говорять»? Є один дуже дієвий спосіб. У Євангелії від Марка описана історія про чотирьох небайдужих, які принесли до Христа паралізованого чоловіка. Вони не могли пробратися до Ісуса через скучення людей. Але вони настільки вірили, що Христос може допомогти, що розібрали дах будинку й спустили паралізованого через отвір у стелі прямо до ніг Ісуса. Вони дуже хотіли вплинути на життя свого приятеля й широко вірили, що саме Ісус може йому допомогти.

Їхня віра й очікування цілком виправдалися – життя паралізованого відтоді повністю змінилося. Він пішов додому здоровим і тілом, і душею. Справжня віра робить людей відважними, творчими й сміливими. І вона обов'язково впливатиме на життя тих, хто в цьому має потребу.

Часто саме віра й жертвність інших змінують життя душевно паралізованих.

Тому ведіть своїх друзів до Христа, щоб їхнє серце ожило. Щоб очі побачили тих, кому боляче й важко, кому страшно й самотньо. Після зустрічі з Христом люди обов'язково змінюватимуться.

Замість висновку хочу поділитися історією невідомого автора про те, наскільки важливо мати відкриті очі й небайдуже серце.

Одного разу, коли я був ще новачком у старших класах, я побачив хлопця з мого класу, який крокував додому зі школи. Його звали Марко. Здавалося, що він тягне на собі всі книги й підручники, які тільки мав. Я ще подумав: «І чого це він несе всі свої книжки додому в п'ятницю? Якийсь дивак». У мене самого були гарні плани на вихідні (футбольний матч із друзями завтра по обіді), тому я знизав плечима й пішов далі.

Але раптом помітив ватагу хлопців, що бігли просто до Марка. Вони вибили всі книги в нього з рук і штовхнули так, що він упав, а його окуляри відлетіли далеко вбік. За мить хлопці, регочучи, побігли далі. Марко підвів голову, і я побачив у його очах такий сум, що моє серце защеміло.

Коли я підійшов ближче, він повзав по траві, розшукуючи свої окуляри. Я подав йому окуляри й сказав: «Ці хлопці ще шмаркачі. Зачекай, вони ще отримають своє від життя». Він подивився на мене й сказав: «Дякую». І на його обличчі з'явилася широчезна усмішка.

Я допоміг йому зібрати книжки й запитав, де він живе. З'ясувалося, що недалеко від мене і що він зовсім недавно перейшов у нашу школу з приватної. Марко виявився класним хлопцем, я запросив його пограти в футбол з моїми друзями, і він погодився. Ми провели разом вихідні, і він усе більше й більше подобався мені й моїм друзям.

У понеділок вранці я знову побачив Марка з величезною пакою книг і запитав: «Друже, ти, напевно, хочеш натренувати м'язи?». Він лише всміх-

нувся й простягнув мені половину книг.

Протягом наступних чотирьох років ми були найкращими друзями. Закінчуючи школу, мріяли про навчання в коледжі. Марко вирішив стати лікарем, а я – займатися футболом.

Настав день випуску. Марко, якому доручили підготувати прощальну промову від нашого класу, помітно хвилювався. Щоб заспокоїти друга, я поплескав його по спині й сказав: «Великий хлопче, все буде добре!». І на його обличчі з'явилася така знайома мені вдячна усмішка.

Відкашлявшись, він розпочав: «Закінчення – це час сказати «дякую» всім тим, хто допоміг тобі пройти через усі ці роки. Твоїм батькам, учителям, рідним, можливо, тренером, але особливо друзям. Я хочу сказати, що, стаючи для когось другом, ви робите найкраще, що тільки можна зробити. І прикладом цього є моя життєва історія».

Я дивився на свого друга й не міг повірити, що він розповідає історію про те, що відбулося того дня, коли ми зустрілися вперше. Виявляється, він запланував учинити самогубство в ті вихідні. Тому й витягнув усе зі своєї шафки в школі, щоб мамі не довелося це згодом забирати.

Розповідаючи, Марко був дуже серйозним і лише раз злегка всміхнувся мені. «На щастя, я врятований. Мій друг урятував мене від огидної речі». У залі була повна тиша, коли найпопулярніший хлопець у школі розповідав про найслабший момент свого життя.

Я бачив його батьків, які дивилися на мене й всміхалися тією ж вдячною усмішкою. Тоді я усвідомив одну важливу істину. Ніколи не недооцінюйте сили своїх дій. Одним маленьким жестом ви можете змінити чиесь життя на краще.

Бог помістив нас поруч, щоб ми могли впливати одне на одного різними способами. Друзі – це як ангели, які піднімають нас на ноги і, коли трапляються якісь неприємності з нашими крилами, нагадують, як злетіти.

*Наталія Педченко,
Виконавчий директор
Асоціації місіонерських церков
євангелістських християн України.*

НЕ ПРОСТО МАЛЕНЬКИЙ ПАПІРЕЦЬ

Одного разу молодий чоловік у пошуках роботи зайшов на територію великої промислової фірми. Чомусь саме в той момент він м'яв у руках непотрібний папірець, не знаючи, куди його подіти. Не помітивши ніде поблизу смітника й не бажаючи захарачувати кишені, він просто розтиснув пальці: папірець полетів на асфальт... І майже відразу чоловік помітив напис: «Викидати сміття суворо заборонено. Адміністрація». Поруч нікого не було, і він подумав: «Подумаєш, написала тут якась прибиральниця. А їй за що платять? Прибере, дрібниця!».

Минуло небагато часу, і працівник фірми вже провів новачку оглядову екскурсію на новому місці. Він розповів, що начальник дуже любить чистоту і порядок – це його друга натура. Це за півгодини молодий чоловік дізнався, що власник фірми не лише любить порядок, але й жертвує великі кошти, аби чистоту підтримували в усьому місті, бере участь у акціях милосердя для бездомних і виділяє невеликі кошти для лікування хворих на рак дітей.

Нарешті молодому чоловікові поталанило зустрітися з цим жертводавцем, і він виявився тією людиною, яка декілька років тому врятувала життя його маленькій доньці, а тепер дає йому високооплачувану роботу й можливість кар'єрного зростання. Тепер викинутий папірець був не просто «маленьким папірцем».

Боже милосердя до семи мільярдів людей стає величезною, привабливою, невичерпною і просто невимовною благодією на тлі наших людських «маленьких папірців». Скільки гріхів, грішків чи грішечків, як нам здається, ми допускаємо у своєму житті?

Безперечно, є багато дрібниць, які ми не вважаємо чорними (в духовному сенсі). Лише задумавшись і по-справжньому оцінивши Божу доброту, ми можемо по-

іншому дивитися на ті «сірі зони», які, на наш погляд, не освітлені Божим Словом чи взагалі не мають для Творця ніякого значення.

Розглянемо лише п'ять Його благих діянь стосовно всього творіння.

Життя. Господь не «перекриває нам кисень», хоча часто ми дуже непокірні (Дії 17:25). Афіни – у той час язичницьке місто. Там жили шанувальники цілого пантеону богів на чолі із Зевсом. Та, попри їхнє марне поклоніння лжебогам, єдиний, істинний і праведний Бог продовжував виявляти Свою доброту крізь віки.

Світопорядок. Господь дає всім людям світло сонця і дощ незалежно від раси, кольору очей і, звісно, гріховності (Мт. 5:45). Лише уявіть, якби в один момент сонце перестало світити чи змістилося хоча б на сантиметр. Уявіть, що назавжди припинився дощ або почав лити безперестанку. Сталося б щось жахливе. Творіння відчуло б це на собі. Чому ми думаємо, що цього ніколи не може відбутися, ніби Господь у полоні Своїх законів? Творець піклується про Свое творіння, яким би воно не було!

Мудрість. Скільки існує земля, Господь допомагає нам здійснювати нові відкриття. Ніхто не встановлював технічні, фізичні, хімічні, біологічні чи будь-які інші

закони, їх лишень відкривали (Іс. 28:23-29). Ось як пише про це один богослов: «Землероб оре поле і робить це не до нескінченності. Чому? Як він знає, коли поле готове? Звідки він знає, що і коли робити далі? Звідки його мудрість? Бог щедро ділиться Своїми знаннями і мудрістю з тими, кого створив».

Благословення сім'ї (Бут. 2; Пс. 126). Господь не зобов'язаний нам нічим. Тим більше, коли творіння згрішило проти Нього та Його любові. Він установив інститут сім'ї і дозволяє людям отримувати радість від нього. Він дає людям дітей. Він огортає їх Своєю турботою і піклуванням.

Влада на землі (Рим. 13:1-6). Господь задумав важелі для стримування гріха на землі. Так, імовірно ми знаємо не один факт порушення наданих владі повноважень. Та їх могло бути й більше! Ми ще можемо «кудиись» поскаржитися. Не всі водії їздять по тротуарах. Не всі продавці продають дітям алкоголь. Не всі аптеки продають «наркотики» без рецепта. Діти ще ходять до школи, а батьки можуть знайти роботу, щоб був хліб і до хліба.

Писання ще багато говорить про Божу благодіє загалом і конкретно, проявлену в певній ситуації. Насолода в житті (Екл. 2:24-25), багатство (Пр. 3:16; 8:18), безпека, спокій і сон (Пс. 3:6; 4:9), успіх (Пс. 1:1-3), що б хороше ми не назвали, — це дарував нам добрий Бог.

Божі дари, описані вище, богослови називають загальною благодаттю. Тому що нею забезпечені всі люди незалежно від свого духовного стану. Ця благодать також здобута Ісусом Христом, а не нашими особистими заслугами (Ів. 3:16).

Та особлива Божа благодать спасає всіх, хто вірує в Ісуса Христа. Це особливий Божий подарунок для грішників. Він зберігає не лише від вічного покарання, але й допомагає усім у духовному житті, у боротьбі з гріхом у своєму серці й перемозі над ним (Еф. 1:3; 2 Петр. 1:3-4).

Артем Приступа.

ЛЮБОВ З ДРУГОГО ПОГЛЯДУ

Читати книгу чи гратися у дворі з однолітками? У дитинстві, опиняючись раз у раз перед таким вибором, я майже стовідсотково надавала перевагу читанню. Мене захоплював видуманий світ і драгували однолітки, які не прагнули до справедливості та миру, як герої у книжках, які читала. Я сприймала навколишній світ як реальність, від якої можна сховатися, якщо тебе щось не влаштовує, і просто щось почитати. Так продовжувалося до мого вісімнадцятиліття.

Раптом усе змінилось: рухнув режим «світлого майбутнього», я закінчила школу, уперше поїхала за межі своєї країни й там отримала в подарунок незвичайну книгу. Вона відрізнялася від інших книг. Чим? Звичайна обкладинка, ті ж букви... Але зміст! З ним було щось не так. Я читала і... не розуміла. Зі мною таке було вперше. Я привезла цю книгу додому й забула про неї.

Життя йшло далі, й настав момент, коли я розгорнула цю книгу вдруге. Я почала читати й не могла відірватися. До того частково я вже чула про зміст цієї книги, про її походження, а тепер настав момент мого зачарування нею. Але не тільки нею, але й її Автором.

У світі є багато хороших книг, але серед них виділяється одна – Біблія. Виділяється реальністю представлених подій, впливом на життя, безкомпромісністю. Перелік можна продовжувати, тому що її Автор – безмежний, неосяжний, нескінченний, вічний Творець неба та землі. У мене немає улюблених книг і віршів у Біблії. Я люблю її всю!

А закінчити хочу словами Еклезіаста, який описує пошук змісту життя й приходиться до наступного висновку: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожную справу на суд, і все потаємне, – чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:13-14).

Лариса Віселєва.

«І молилася Анна та й проказала: «Звеселилося Господом серце моє, мій ріг став високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх ворогів, бо радію з спасіння Твого! Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!» (1 Сам. 2:1-2).

Це відома молитва Анни, матері пророка Самуїла. Цілком логічна молитва вдячного жіночого серця, котрому Господь дарував довгоочікуване дитя... І раптом: «Більше не говоріть зарозуміло, нехай з ваших уст не виходить зухвальство...» (1 Сам. 2:3). Ці слова викликали здивування через свою недоречність і різке відхилення від курсу... До чого вони тут?

Але мою увагу привернув перший розділ цієї книги — історія «зіткнення» Анни з пророком Ілієм в храмі. Роздумуючи над певними моментами взаємовідносин з людьми в церкві, я намагався зрозуміти, як правильно поводитися в певних ситуаціях, особливо коли вони виглядали несправедливими і навіть неправильними.

Ілій, священик, був дуже навіть «не в душі». Він зовсім неправильно оцінив стан Анни і не зрозумів ситуацію. Більше того, він образив її, назвавши «п'яною».

Але це тільки початок історії. Як повелася Анна? Вона не мовчала, вона відповідала... Але те, як вона відповідала, що і як говорила, привело до Божого благословення.

Біблія неодноразово навчає нас правильно відповідати: «Легідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає» (Прип. 15:1); «Язик лагідний — то дерево життя...» (Прип. 15:4)...

Але багато з нас зреагували би інакше, ніж Анна. Американка подала би ще, напевне, і в суд за порушення прав людини... Однак Анна відповідала в покорі і повазі, лишень зауваживши, що вона не є негідною жінкою...

Минув час. Бог, як ми бачимо далі, згадав про Анну, і вона народила дитину, яку назвали Самуїлом. Хлопчик підріс, і Анна назавжди привела його в храм... «І молилася Анна та й проказала: «Звеселилося Господом серце моє, мій ріг став високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх ворогів, бо радію з спасіння Твого! Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!».

Тут все зрозуміло. Слава Богові! І раптом: «Більше не говоріть зарозуміло, нехай з ваших уст не виходить зухвальство»...

Знову здивування і... прозріння. Господи, це ж зовсім не випадкові слова! Це ж заповіт Анни, її рецепт одержання благословення! Це ключ до того, як сама Анна отримала своє благословення! Це слова жінки, яка дещо зрозуміла в житті, адже ця молитва звучала через кілька років після тої зустрічі в храмі. У цих словах відчуваються глибина й мудрість, які приходять

РЕЦЕПТ АННИ, АБО ЯК ЗАВОЮВАТИ ЛЮБОВ БОГА І ЛЮДЕЙ?

лише тоді, коли за це заплачена ціна.

Хто, окрім Бога, чув слова її молитви? Чи була вона пророком або царем, за ким би ходив літописець і записував її слова? Бог чув слова, що виходили з її духа, і увіковічив їх у Своему Слові.

І це ще не кінець... Читаємо далі: «... бо Господь — Бог знання, і Він уплянує вчинки!».

Не можу стверджувати, але виглядає на те, що цими словами Анна дала зрозуміти: вона усвідомила — Бог допустив цю ситуацію з Ілієм в храмі. Це не було випадковістю. І від її реакції залежало її благословення. Ми самі готуємо собі дорогу для благословення чи прокляття. Я вірю, що Анна змогла дещо передати її своєму синові Самуїлу — дещо про повагу, послух і пошану. У неї не так багато було для цього часу, на відміну від Ілії.

Ось що говориться далі: «І був гріх тих юнаків (Ілівих синів) дуже великий перед Господнім лицем, бо ті люди безчестили Господню жертву. А Самуїл служив перед Господнім лицем. Отрок був оперезаний лляним ефодом. А малу верхню одягину робила йому його мати і приносила йому з року на рік, коли приходила зі своїм мужем приносити річну жертву. А Ілій поблагословив Елкану й його жінку та й сказав: «Нехай Господь дасть тобі нащадків від цієї жінки за відданого, що Господь узяв». І пішли вони на місце своє. І Господь згадав про Анну, і вона завагітніла та й породила трьох синів та дві дочки. А отрок Самуїл ріс із Господом. А Ілій був дуже старий. І почув він усе, що сини його роблять усьому Ізраїлеві, і що вони злягаються з жінками, які відбубають службу при вході скінії заповіту. І він сказав їм: «Нащо ви робите такі речі, про які я чую? Про ваші злі вчинки я чую від усього цього народу. Ні, сини мої, — недобра та чутка, що я чую, — ви відхиляєте Господній народ від Закону! Якщо хто згрішить супроти людини, то помолиться за неї перед Богом. А якщо людина згрішить супроти Господа, — хто заступиться за неї?». Та вони не слухали голосу батька свого, бо Господь постановив погубити їх. А отрок Самуїл усе ріс, та здобував ласку як у Господа, так і в людей» (1 Сам. 2:17-26).

Біблія — економічна книга. Багато чого заховано поміж її рядками. І тут мова йде не тільки про те, що

через непослух батькові Господь погубив синів Ілія, але й про те, що завдяки покорі й послуху, котрим Анна навчила сина свого Самуїла, той «здобував ласку як у Господа, так і в людей».

До речі, така думка часто зустрічається в Писанні! Ось ще один приклад: «І пішов Він (Ісус) із ними (батьками), і прибув у Назарет, і був їм слухняний... А Ісус зростає мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей» (Лк. 2:51-52).

Паралель очевидна. Завдяки послуху батькам Ісус мав успіх в любові у Бога й людей. До речі, Він вже знав на той час про Своє покликання, проте був послухний цим простим людям!

І ще один приклад, що демонструє принципи того, як завоювати любов і прихильність.

«І серце його (Тита) прихильніше до вас, коли згадає він про покору всіх вас, як його прийняли ви були зо страхом і тремтінням. Отож тішуся я, що можу покластись у всемо на вас!» (2 Кор. 7:15-16).

Серце Тита було прихильне до віруючих Коринтської церкви через те, що вони були послухні і прийняли його з належною повагою, як служителя Божого. Іншими словами, вони завоювали прихильність Тита завдяки своїй покорі і пошані!

Якщо таке ставлення до слуги Божого викликало щирий відгук в Тита, то чи не є це показником благословення Самого Бога? Посудіть самі, поставте себе на його місце. До кого було б ваше серце прихильне? До того, хто покірний, чи до того, хто вічно вередує і поводить нерозумно?

Хочеш, щоб тебе любили, — не вибрикуй! А покірний — це той, хто приборкав свої пристрасті, людина послушна і тому — вільна. Як бачимо, успіх в житті людини залежить від послуху і пошани тих, хто перебуває над нею в позиції влади.

А коли ми «говоримо зарозуміло» і з «наших уст виходить зухвальство», ми ставимо себе в уразливе становище. І будемо даремно шукати як Божого благословення, так й людського. Бо «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать»...

Анна зі сторінок Біблії кризь віки говорить до нас: «Я зрозуміла секрет успіху, секрет благословення! І ділюся

ним: «Не говоріть зухвало! Не відповідайте з погордою і брутально, особливо священику, чоловікові, батькам. Будьте шанобливими, і тоді любов і благословення Бога й людей вам гарантовані!».

І ще один вірш: «А окрасою їм (жінкам) нехай буде не зовнішнє, — заплітання волосся та навішання золота або вбирання одяг, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1 Петр. 3:3-4).

Одна зі складових внутрішньої краси — покірність. «Слухай, дочко, й побач, і нахили своє вухо, — і забудь свій народ і дім батька свого! А Цар буде жадати твоєї краси, бо Він — твій Господь, а ти до землі Йому кланяйся. А Тирська дочка прийде з даром, будуть благодати тебе найбагатші з народу. Вся оздоба царської дочки — усередині, шата ж її погаптована золотом. У шати гаптовані вбрану провадять її до Царя, за нею дівчата, подруги її, до Тебе проваджені. Провадять їх з радіощами та потіхою, — у палату царську вони ввійдуть» (Пс. 45:11-16).

Щоб бути введеною в палати царські, треба бути красивою, причому за Його міркою! У палати впускають не всіх...

Секрет успіху Естер полягав не лише в її зовнішній красі, а й у внутрішній. Естер увійшла в дім царя простою дівчиною. Її готували рік до зустрічі з ним. Потрапила вона в палати завдяки своїй зовнішності, але затрималась там завдяки своїм внутрішнім рисам.

А згадаймо, через що Вашті потрапила в немілість. Завдяки зовнішній красі вона потрапила в палац, але була вигнана з нього через відсутність внутрішньої краси. Гордість підвела її...

Неохайних навіть до земних царів не пускають. Ми всі «неохайні» перед Богом. Тому Ісус дав нам одяг праведності, щоб ми могли стати перед Царем, потрапити до Нього на аудієнцію, увійти в Його присутність. Але Він очікує від нас більшего. Він бажає нашої внутрішньої краси для того, щоб ми могли там залишитися...

Ми можемо потрапити в царські палати завдяки тому, що нас одягнули і відмірили, дали чисті одяги, але залишитися в Його палатах можна лише покоривши Його серце.

До речі, палати в Біблії — це шлюбні палати, в яких відбувається наш шлюб з Нареченим, Господом Ісусом Христом. Ми можемо не потрапити на цей шлюбний бенкет, якщо ми не будемо відповідати Його критеріям краси. Стіл накритий, весілля готове, але Наречена все така ж неохайна, якою й була. Іноді зла, роздратована, сварлива, егоїстична, гордовита... Вашті не потрапила на бенкет до царя, точніше, відмовилася від участі в ньому через свою гордість. Хто має вуха, нехай слухає...

І ще одна думка... Нам треба справляти враження не на людей, а на Нього, бажати подобатись не людям, а Йому. А в нас часто буває навпаки. Це знову повертає нас до запитання: як завоювати любов Бога і людей? Покірність — одна з доріг.

«Краса — то омана, а врода — марнота, жінка ж богобоязна — вона буде хвалена!» (Прип. 31:30).

О. Сердюк.

РОЗДУМИ МИКІТИ

— А час як летить, — ця думка перехопила увагу Микити прямо посередні проповіді. Він ще деякий час намагався боротися з нав'язливими думками, але здався. — Та все одно нічого не розберу — тут, на балконі, такий гамір стоїть! Друзі ось, хто парами, а хто й колективно приходять до церкви обговорювати наступні поїздки на природу. Нарешті третій проповідник закінчує. Треба запам'ятати хоч що-небудь, а то запитає батько потім, про що тут говорили. Так, проповідь, здається, про любов.

Думки в Микити знову кудись попливли вдалечінь, як легкі хмаринки у весняному небі.

Авесна в повному розпалі. Повітря насичене запахом оновлення світу. Самотність в такі миті нестерпна. Як же бути? Ще недавно «сто разів» вона переходила тобі дорогу, а ти не звертав на неї ніякої уваги, а тепер шукаєш її погляду. Микита мимоволі глянув вниз з балкона.

— Напевне, знову прийде під кінець зібрання», — з надією подумав він. — Кажуть, що любов сліпа. Нічого подібного! Навіть ніжно заретушовані веснянки на її обличчі, ямочки на щоці, чубчик кучериком притягують до себе. Блакить широко поставлених очей, як води глибоких озер, поглинають тебе цілком. Навіть на віддалі помічаєш, як вона стоїть, як іде, як усміхається ненароком комусь. Навіть тоді, коли її нема поруч, ти бачиш її, чуєш ніжний її голос. Мов магнітом тягне до неї, і ти шукаєш будь-якого приводу зустрітись, нібито з ділових питань. Відваги, щоправда, не вистачає, щоб виразити свої ніжні почуття. А раптом не зрозуміє? А раптом їй вже подобається інший? А раптом... Страх біжить попереду, як скорохід, ноги стають ватними, у роті пересихає при одній тільки думці, що почуття твої не знайдуть взаємної любові. Що ж робити?

Люди кажуть, що батьки в неї суворі. А що, коли вони не свелять нашої дружби? Адже бувало й таке, що батьки дівчини намагалися дружити з іншими батьками, в яких підрастає хлопець з «перспекти-

вою», сподіваючись, що діти їх також здружаться.

Цікаво, а що її батьки думають про моїх батьків? Вони чомусь не хочуть зав'язувати ніякої дружби з нами. Ніколи навіть і не розмовляють. От би познайомилися, адже на одне зібрання ходимо!

Буває також, про сім'ю судять за тим, хто твої родичі. Навіть якщо це дуже далекі родичі. Якщо є знаменитий родич, то й вся його родина потрапляє в розряд знаменитих. А якщо хтось «відзначиться» у якомусь непривабливому ділі, то й ти потрапляєш в немілість.

Деякі мудрі люди дітям своїм радять, мовляв, нічого, що не любиш тепер, з часом полюбиш. «Зате в нього і зарплата буде солідна, а врода... Та волосся рано чи пізно у всіх випадає... А в нього батьки які ділові! А ми авто подаруємо вам на весілля».

А весілля які влаштовують ніні? Хіба мої батьки таке оселять? Самих родичів 350 щонайменше. А спробуй когось не запросити. Одразу трагедія почнеться. Та й «друзі» всякі там прийдуть, яких не проконтролюєш. Ті, яких ти і в очі ніколи не бачив, та ще й з інших міст приїжджають. Позаймають найголовніші місця. Самі

лише збитки...

А смаки в її батьків особливі. Старіються, щоб не гірше, як в інших. Я скромніше весілля зіграв би, як Біблія вчить. Але спробуй — потім і жити не дадуть.

Так, з моєю мінімальною зарплатою нічого й думати про це. А що, коли її батьки дадуть згоду, а на атрибути весільні потрібно буде працювати і вдень, і вночі, як Якову за Рахіль. Адже традиції серед віруючих ніні такі, що це розуму не підлягає. По три-чотири дружки і дружки... А квіти — штучні і живі? Та й всякі там колони в готичному стилі у церкві і у весільній залі на прокат — у що це все виливається?.. Навіть якщо всі витрати пополювині, про це страшно думати.

А то придумали лімузини замовляти для жениха з нареченою. Але ж яка в цьому потреба? Американці ніні ці лімузини в курилні кабіни перетворюють. Стоять вони біля дорогих ресторанів, у залах яких за законом забороняють курити. Ось і виходять люди в ці лімузини покурити. А нашим молодим подавай лімузин.

Весілля ось очікують щонеоділі. До наступного року вже графік забитий у пресвітера в календарі. І кожний захоче,

щоб його весілля було особливе, не таке, як в інших. Зі шкіри лізти будуть. Зразу на курорти екзотичні виїжджають. Хоч знаю одного — такі він щасливчик. Його батьки богобоязкі християни. Замість перстенів всяких дорогих і пишних уборів внесли початковий внесок за дім, і молоді відразу після весільної суєти у свій будиночок в'їхали. Ось романтика так романтика. Не те, що інші молоді, поназичують грошей на весілля, а після ховаються кілька медових років від чесних людей.

Однак, здається, після таких роздумів я й не одружуся. А ось якщо спробувати щось таке раціональне запропонувати її моїм батькам? Мовляв, не треба великого весілля. Так, сімейне свято влаштуємо. Щоб без суєти і шуму... Скромненько. Можливо, навіть величезні гроші за оренду приміщення. Проста їжа. Ніяких формальностей. Десяту частину умовних грошей, які неодмінно розтратили би, відправимо на потреби бідних і нещасних людей. Можливо, Господь і шлюб наш благословить ще міцніше. Так, я хотів би цього, а ось чи захоче вона? А її батьки? Скажуть, що таке раз у житті буває, і треба, щоб запам'яталося назавжди. Напевне, не зрозуміють мене.

А чим ніні здивуєш людей? Не здивуєш навіть найвишуканішими стравами. Раніше хоч, розповідають батьки, велелюдні

весілля робили, щоб публічно про Господа засвідчити і показати, що християн не так вже й мало. Це було наче сімейне свято цілої громади, а тепер навіщо?

Так, подобається вона мені. Навіть якщо її змусять мене її батьки покоритися забобонам і нерозумним традиціям, доведеться поступитися. Адже любов завжди чимось жертвувала. Тільки як знайти дорогу до її серця? Знаю! У п'ятницю в домі одного брата будуть розбирати Слово Боже. Вона туди недавно почала ходити. Це дуже потрібно для молодих людей. Деякі з них, діти віруючих батьків, зовсім не знають Писання. Ходять до церкви для зустрічі з друзями. Вони тобі про Хонду розкажуть в тисячу разів більше, ніж про життя апостола Петра. До церкви ніні багато молодих ходять, а після весілля кудись зникають.

А може, з батьками порадитись? Скажати їм чистосердечно, що вона мені подобається. Так, знаю, скажуть, що я ще дуже молодий. Що роботу крашу треба...

Гаразд... Ранок за вечір мудріший. У Біблії десь написано, щоб не турбуватися за завтрашній день. А ще проповідник говорив недавно, щоб не збирати собі скарби на землі. Навіщо тоді мені краща робота? Скоро Господь за Церквою прийде, за Нареченою Своєю...

Задзвонив мобільний. Микита вийшов на східці і поліз в кишеню за телефоном. — Алло! У-у, як тут гудуть — ніби їм тут зала для конференцій. А батьки думають, що їх діти на зібранні, — буркнув незадоволено. — Слухаю. У кого-кого буде шлюб?.. Ти не помилився? Ех... Запізнився!

Він піднявся знову на балкон. Його місце було зайняте. Молодіжний хор співав заключний псалом «О невже ти підеш».

— Так, добре співають. Треба на репетиції ходити, — розмірковував Микита. — Нові молоді сестри в хор записалися. Може, познайомлюсь з якоюсь справжньою християнкою...

Сергій Курпатко.

«НЕ ДОТОРКАЙСЯ ДО ПОМАЗАНЦЯ БОЖОГО»

Є в Біблії фраза, яку перекрутили і перевернули до невпізнання. Це фраза: «Не доторкуйтеся до помазанців Божих». У християнських колах її можна почути не раз. Зазвичай тоді, коли хтось критикує неоднозначне вчення чи спосіб життя відомого проповідника або церковного лідера. Мовляв, така критика неприпустима.

Як правило, цю фразу тлумачать так: якщо про «помазаного служителя Божого» сказати щось негативне, то з вами трапиться біда. Когось може спіткати навіть смерть. Так через чорний хід в церкву проникає традиційна африканська релігія. В Африці неприпустимо говорити щось погане про літніх людей, про вождя чи про шамана. Хто скаже, той зазнає біди.

Звідки взялося таке вчення? Слова: «Не доторкуйтеся до Моїх помазанців» записані в Пс. 105:15. Весь уривок в контексті звучить так: «Тоді їх (ізраїльтян) було невелике число, нечисленні були та приходки на ній, і ходили вони від народу до народу, від царства до іншого народу. Не дозволив нікому Він кривдити їх, і за них Він царям докоряв: «Не доторкуйтеся до Моїх помазанців, а пророкам Моїм не робіте лихого» (Пс. 105:12-15). Мова тут іде про пророків, яких Господь послав до Свого народу.

Численні ілюстрації щодо цього можна побачити в житті Давида після того, як Самуїл помазав його на царя в Ізраїлі. Цар Саул не бажав собі такого спадкоємця і використав кожну можливість, щоб вбити Давида. Але обставини склалися так, що саме в Давида кілька разів була можливість вбити Саула.

І все ж Давид стримався від вбивства царя, кажучи: «Борони мене, Господи, щоб зробити ту річ моему панові, Господньому помазанцеві, щоб простягнути руку свою на нього, бо він — помазанець Господній!» (1 Сам. 24:7; див. також 24:10, 26:9-11).

Це тим більше дивує, що до того часу Бог вже покинув Саула за непокору. Проте Давид не посмів скинути Саула з престолу. Він віддав все в руки Божі, щоб Сам Господь розібрався з непокірним Саулом. У підсумку так і сталося. Через кілька років Саул загинув у битві.

Питання можна було б вважати вичерпаним, коли Давид звелів вбити юнака амалікітянина, котрий добив по-

раненого Саула в битві (2 Сам. 1:14-16). Той думав, що Давид похвалить його за те, що він позбавив його ворога життя, але Давид звелів слугам вбити хлопця, тому що той посмів підняти руку на помазанця Господнього.

Як це розуміти сьогодні? Чи означають ці слова Божі зі 105-го псалма і поведінка Давида, що ми не маємо права висловлювати жодних негативних поглядів відносно служителів, а якщо висловимо, то нас чекають неприємності?

Вже першу перевірку цей погляд провалює, і ця перевірка міститься не де-небудь, а в самій 1 Книзі Самуїлової. Чи критикував хто-небудь Саула, коли той чинив щось зовсім неприпустиме? Так, безумовно. Сам Самуїл кілька разів критикував Саула, поки не довелося йому повідомити, що Бог відкинув його царство.

Саул продовжував бути царем, але Бог вже залишив його. І якщо критикувати «помазанця Господнього» неприпустимо, то, критикуючи Саула, Самуїл не мав би слушності, а пророк Натан помилявся б, викриваючи Давида (2 Сам. 12).

Фраза «Не доторкуйтеся до Моїх помазанців» означає не заборону виправданій критики, а недопустимість шкоди і спричинення фізичного болю.

Безгрішність — одна з вимог щодо пресвітера. Виступаючи серед широкої публіки, проповідники повинні бути бездоганними. Якщо вони заграють з ересю чи допускають аморальний спосіб життя, то самі себе дискваліфікують. Тому ті з нас, хто бачить непорядність чи небезпечне вчення, повинні на весь голос застерегти їх. Треба застерегти їх тих, хто готовий їм повністю довіряти і таким чином може потрапити в пастку. Публічний гріх треба викривати публічно.

Павло називав еретиків поіменно і закликав церкву триматися від них подалі. Він писав Тимофію: «Стережися ж базікань марних, бо вони ще більше провадять до безбожності, а їхнє слово, як рак, буде ширитися. Від таких Гіменей і Філіт, що вони погіршилися в правді, казавши, що воскресіння було вже, і віру деяких руйнують» (2 Тим. 2:16-18).

Чи «доторкався» він до помазанців Господніх? Ні, але в той же час він конкретно називав по імені тих, хто поширював ересь.

Так Іван по імені називав керівника церкви, який дискваліфікував себе своїм нечестивим виконанням керівних функцій в церкві. Він пише: «Я до Церкви писав був, але Діотреф, що любить бути першим у них, нас не приймає. Тому то, коли я прийду, то

згадаю про вчинки його, що їх робить, словами лихими обмовляючи нас. І він тим не задовольняється, — а й сам не приймає братів, і тим, що бажать приймати, боронить і вигонить із Церкви» (3 Ів. 9-10).

Чи «доторкався» Іван до помазанця Господнього? Знову ні, але публічно критикував того, чий спосіб життя ніс небезпеку для церкви.

Я в жодному разі не захищу лихослів'я і наклеп. Тут мова йде зовсім не про це. Мова про те, що розбрат всередині церкви буде поширюватися ще більше, якщо мовчазна більшість не відважиться висловитись вголос, коли це буде потрібно, щоб «не доторкатися до помазанця Господнього» і не накласти на себе біду. А це явно оманливе розуміння Псалма 105:15 і 1 Сам.

Справжня любов велить спасати того, хто потрапив у біду. Тому якщо я особисто знаю проповідника, що дозволяє собі ересь, любов спонукує мене поговорити з ним сам на сам, щоб «придбати брата свого», як велить Слово Боже.

Але якщо його покаяння не настільки очевидне, як був очевидним гріх, якщо в мене немає з ним настільки близьких особистих стосунків або якщо ересь і аморальний спосіб життя стали настільки широко відомі, що почали руйнувати віру багатьох, та ж любов спонукує мене публічно виступити проти нього і таким чином зміцнити віру багатьох.

Саме любов повинна спонукати кожного істинного проповідника Слова Божого не мовчати, коли в багатьох руйнується віра.

Павло публічно виступив проти Петра, коли той повівся неправильно. Його поведінка могла протидіяти впливу Євангелія. Це не було ерессю, але таїло небезпеку, тому що могло мати негативний вплив.

Павло пише: «Коли ж Кифа (Петро) прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, — заслуговував бо він на осуд. Бо він перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав із поганами. А коли прибули, став ховатися та відлучатися, боячися обрізання. А з ним лицемірили й інші юдеї, так що навіть Варнава пристав був до їхнього лицемірства. А коли я побачив, що не йдуть вони рівно за євангельською правдою, то перед усіма сказав Кифі: «Коли ти, бувши юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то нащо поган ти примушуєш жити по-юдейському?» (Гал. 2:11-14).

Значить, Павло не вважав, що, викриваючи Петра, він «доторкався до помазанця Господнього». Подумаймо над цим.

А. Н.

НАУКА ПРО БОГА

Існує думка, що наука і віра в Бога несумісні, що наука не може ні доказати, ні спростувати існування Бога або істинність християнства. Але насправді це не так. Наукові знання можуть внести величезний вклад у вивчення основ християнської віри.

Віра повинна мати певні підстави.

Не можна вірити, не переконавшись, що те, у що я вірю, — правда.

Звідки ми знаємо, що Бог існує? Звідки знаємо, що Біблія говорить правду? Або що християнство істинне? Заяви, що ми просто віримо в це, не дають відповіді на такого роду запитання. Наша віра повинна на чомусь базуватися. Ми повинні переконатися, що це дійсно так, і тільки тоді вірити в це. І хоч наука — далеко не єдиний спосіб переконання в правдоподібності тої чи іншої істини, та все ж вона може дати неоціненну допомогу в цьому процесі.

Що говорить наука про існування Бога, про Біблію, про християнство? На думку Джозефа Тейлора, доктора наук Гарвардського університету і лауреата Нобелівської премії з фізики, «наукове відкриття — це також і відкриття релігійне. Не існує ніякого протиріччя між наукою і релігією. Наше знання про Бога збагачується з кожним новим відкриттям, яке ми робимо в цьому світі».

Одним із перших наукових досліджень, що стосуються християнства, може вважатися Євангеліє від Луки. Стародавній історик Лука починає своє Євангеліє такими словами: «... Тому й я, все від першої хвили докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився» (Лк. 1:3-4).

Євангеліє не закликає людину просто вірити. Віра людини повинна базуватися на ретельному дослідженні того, у що вона вірить. Тільки тоді її віра буде твердою, тому що матиме тверду основу.

Наука і ставить своєю метою ретельне дослідження всіх фактів, що стосуються будь-яких питань людського життя, у тому числі й духовних питань.

Звичайно, деякі вчені сповідують науковий підхід, за якого з самого початку відкидається можливість існування духовного світу взагалі. Але таке розуміння науки дуже суб'єктивне і обмежене.

«Матеріалістична філософія — це вершина невігластва», — писав з цього приводу Роберт Міллікен, відомий вче-

ний і Нобелівський лауреат з фізики.

Справжня наука чесно й об'єктивно вивчає всі доступні факти, а не робить поспішні висновки про те, що може існувати, а що існувати не може. Така наука дуже цінна, тому що вона шукає правду, а не підтвердження загальноприйнятих теорій. І саме до такої науки варто звертатися в дослідженні основ християнства.

Суть християнства — віра в Христа

Бог любить нас, і Він хоче зробити наше життя по-справжньому щасливим. У Біблії написано: «Бог є любов!.. Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас...» (1 Ів. 4:8, 10).

Незважаючи на те, що людина відвернулася від Бога, свого Творця, і вибрала дорогу, яка привела до того нещасного життя, яке ми нині маємо, Бог все ж продовжував любити людину. Він настільки нас полюбив, що був готовий навіть померти заради нас. І не просто був готовий, Він справді прийняв мученицьку смерть, щоб спасти нас.

Людина заслужила на вічну смерть за свої гріхи. Відвернувшись від Бога, вона не тільки стала нещасливою, переживаючи страждання, хвороби, війни, катастрофи. Вона стала за своєю природою грішною.

У Біблії написано: «... став увесь світ винний Богові... бо всі згрішили» (Рим. 3:19, 23). «Бо заплала за гріх — смерть» (Рим. 6:23).

Бог, як Справедливий Суддя, не може просто так простити нам, тому що усякий гріх — це злочин беззаконня і повинен бути покараний. Але в той же час Бог любить нас і не бажав нашої загибелі в пеклі. Тому Він і вчинив наступне: Бог взяв нашу вину, наші гріхи на Себе. Заслужене нами покарання Бог поніс замість нас. В Особі Сина Божого Ісуса Христа Бог пройшов через страждання і смерть на хресті за наші гріхи замість нас.

Написано: «Бо Христос, коли ми були ще недужі, свої пори помер за нечестивих. Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго, може, хто й відважиться вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:6-8).

За що Бог нас любить? Тому що ми такі добрі? Ні. Навпаки, людина грішна і заслуговує осудження за свої гріхи. Можливо, ми заслужили Його любов тим, що звершили чи створили щось особливе для Бога? Ні. Навпаки, Бог створив усе для нас, і Він навіть створив нас.

Так чому ж Бог так нас любить? Відповідь на це не знайти в людині. Відповідь на це — у Бозі. Бог — є Любов. Така Його природа. Він любить нас не тому, що ми цього варти, а тому, що Він — це і є Любов.

ТОЙ, ЩО РУЙНУЄ ХРАМ

Темна ніч з четверга по п'ятницю. Поспішно зібрані члени синаєдріону. Вирвані з ліжка лжесвідки. Справа невідкладна! Серед штовханини і метушні самотньо стоїть зв'язаний чоловік. Ось мізансцена судилища, влаштовано-го над Ісусом.

Утому, що відбувається, багато театрального, навіть фарсового (як і в будь-якому несправедливому суді). Але учасники дійства ретельно переконують себе, що діють, керуючись найвищим обов'язком. «... Краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути!» (Ів. 11:50). Формальності,

приписані єврейськими законами про судочинство, були відкинута.

Що ж інкримінувалося Ісусу? Лжесвідки у викривленому вигляді відтворили Його слова: «Я зруйную цей храм рукотворний — і за три дні збудую інший, нерукотворний» (Мр. 14:58). Він — той, що руйнує храм! Крамола. Образа почуттів віруючих!

Ісус справді асоціювався у свідомості обивателів з цією фразою про руйнування храму. Коли Його розп'яли, роззяви, що проходили мимо, казали: «Отак? Ти, що храми руйнуєш та за три дні збудуєш — зійди із хреста та спаси Самого Себе!» (Мр. 15:29-30).

Він запам'ятався їм не завдяки зціленням і чудесам. В їхню свідомість вривався випадок із вигнанням з храму торговельників і міняйлів.

«А зближалася Пасха юдейська, і до

Єрусалиму подався Ісус. І знайшов Він, що продавали у храмі волів, і овець, і голубів та сиділи міняйли. І, зробивши бича з мотузків, Він вигнав із храму всіх — вівці й воли, а міняйлам гроші розсипав і поперевертав їм столи. І сказав продавцям голубів: «Заберіть оце звідси, і не робіть із дому Отця Мого дому торгового!». Тоді учні Його згадали, що написано: «Ревність до дому Твого з'їдає Мене!». І обізувалися юдеї й сказали Йому: «Яке нам знамено покажеш, що Ти можеш робити таке?». Ісус відповів і промовив до них: «Зруйнуйте цей храм — і за три дні Я поставлю його!». Відказали ж юдеї: «Сорок шість літ будувався цей храм, а Ти за три дні поставиш його?». А Він говорив про храм тіла Свого» (Ів. 2:13-21).

Той, що руйнує храм... В якомусь смислі руйнування Єрусалимського храму Ісус справді передбачив. Відповідаючи одному із Своїх учнів, захопленому паломництвом в Єрусалимі, Христос говорить: «Чи ти бачиш великі

будинки оці? Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!» (Мр. 13:2).

Юдаїзм став формою, позбавленою справжнього змісту релігії, що втратила суть. У Своїх викриттях Ісус вторував голосу юдейських пророків: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яси, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру: це треба робити і того не кидати» (Мт. 23:23).

Храм — символ присутності Божої на землі — перетворився на «печеру розбійників» (Мт. 21:12-13). Релігія, позбавившись любові, стала нелюдською і безбожною. Що може бути більш нелюдяне і безбожне, ніж страта на хресті? І ось Він — істинна Людина та істинний Бог — прибитий до хреста.

Смерть Ісуса йшла в парі з чудесною і грізною ознакою — «І в храмі завіса роздерлася надвоє, — від верху аж додолу» (Мр. 15:38). Уся юдейська релігія тріщала по швах. До цього первосвяще-

ник, почувши про месіанство Ісуса, у гніві розірвав на собі одягу (Мр. 14:63). І ось тепер завіса...

Вона відділяла святее від святого святих, куди цей первосвященик повинен був раз на рік входити з кров'ю, пролітою за гріхи народу. Але тепер кров пролилася на Голгофі.

Звичайно, завісу зашиють і священницькі ризи також підлатають, але вирок вже винесено — «Ось ваш дім залишається порожнім для вас!» (Мт. 23:38).

Дивовижним чином неправдиві свідчення, що звучали в синаєдріоні, виявилися правдою. Ісус зруйнував храм рукотворний і спорудив інший — нерукотворний. Він звершив це Своїм воскресінням, скасувавши основу всякої людської релігії — страх смерті.

І ті, хто вірує в Христа, очікують Його другого пришестя і міста, про яке апостол Іван пише: «А храму не бачив я в ньому, бо Господь, Бог Вседержитель — то йому храм і Агнець» (Об. 21:22).

Андрій Суховський.

ЧИ ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ?

«Бо ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. Із вас самих навіть мужі повстануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-31).

Павло вважав за свій обов'язок не тільки вчити, але й застерігати нас (див. Кол. 1:28). Вчення буде, а застереження захищає. Якщо нас будуть лише вчити, не попереджуючи про небезпеку, ми втрачимо все, що набули в процесі навчання. Це правда незалежно від того, наскільки здорове та велике вчення. Соломон, наймудріший та найбільший із вчителів, перестав прислухатися до Божих застережень – і звернувся до ідолів.

У своєму останньому зверненні до старійшин в Ефесі Павло підкреслює, що необхідно постійно попереджувати отару про небезпеку. Він наводить за приклад себе: «Пильнуйте, пам'ятаючи, що кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки» (Дії 20:31). Зверніть увагу, що попереджувати потрібно постійно і всіх, а не тільки новонавернених. Це настільки важливе завдання, що протягом трьох років Павло не пропускав жодного дня, не попереджаючи своїх овець про небезпеку.

Сьогодні в церквах можна спостерігати тенденцію лише злегка зачіпати серйозні та спірні питання, бо служителі не бажають викликати в людях почуття тривоги та занепокоєння. А в той час вовки витягують з церкви овець, яким не вистачає необхідного захисту.

Два джерела зваблення

Ісус говорив про два джерела обману: це лжехристи чи антихристи; і лжепророки. Лжехристи чи антихристи – це ті, хто відрікся від Христа як Сина Божого, Який прийшов у світ у тілі.

Друга категорія звабників, про яких говорив Ісус, включає лжепророків. Цих неправдивих пророків, у свою чергу, можна поділити на дві групи. До першої входять ті, хто проголосує іншу дорогу до Бога, Якого здебільшого називають Вищою силою. Вони пропонують шлях до Бога в обхід Ісуса Христа. Велика частина віруючих не зверне уваги на цю явну дорогу обману.

Другу групу лжепророків розпізнати набагато важче. Вони перебувають всередині Церкви і, якщо не проявити пильності, можуть обманути навіть вибраних. Ісус казав, що ці лжепророки придуть з чудесами та знаменнями, «щоб звести, якщо можна, і вибраних» (Мт. 24:24). Вони є серед нас, носять такі ж Біблії, володіють надприродними дарами, але вони зваблюють віруючих тим, що привертають людей до себе замість того, щоб вести їх до Бога. Павло попереджує про це у своєму зверненні до Ефеської церкви: «Бо ввійдуть між вас вовки люті, що отари

щадити не будуть. Із вас самих навіть мужі повстануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-31).

Зверніть увагу, Павло говорить, що вони придуть, як вовки. Ісус говорив про лжепророків як про вовків в овечих шкурах. Він не говорив про одяг пасторів, тому вони можуть мати, а можуть і не мати публічного служіння. Важливо, щоб ми не обмежували лжепророків колом людей, які несуть якесь публічне служіння.

Лжепророки виглядають як звичайні віруючі. Вони можуть говорити, вчити, проповідувати, співати і діяти, як будь-хто з нас. Але їхні мотиви та бажання зовсім інші. Справжні віруючі знаходять радість у виконанні волі свого Господа, вовки ж думають тільки про себе. Якщо покора не заважає виконанню їхніх планів та намірів, вони будуть підкорятися, і тоді їх важко відрізнити від справжніх віруючих. В основі бажання лжепророків лежать неправильні мотиви. Вони служать Христу заради того, щоб щось отримати, а не ради Нього Самого. Це самозванці, і їх можна викрити тільки тоді, коли будуть викриті їхні істинні мотиви.

Вовки в овечій шкурі

Ісус велів нам берегтися лжепророків. Чому ж Він про це говорить так гаряче та часто? Причина проста: неправдиве пророцтво – дуже тонка, малопомітна й обманлива річ. Важко відрізнити істинне від неправдивого. Ісус сказав, що лжепророків буде багато, а не декілька, і що вони, якщо можна, зведуть навіть вибраних своїми надприродними даруваннями. Ісус сказав, що нам слід дивитися на плоди. Але потрібно знати, що плід має на увазі не тільки точність сказаних слів чи передбачення майбутнього. Хоча неточність також може служити якимось доказом того, що ці слова не від Бога (див. 5 М. 18:21-22). Бог чітко та ясно сказав, що коли слова пророка не виконуються, його не варто вважати за пророка.

Але лише цього критерію для відділення істинного від неістинного недостатньо, бо і лжепророки можуть бути точними. Господь пояснив, що пророк може промовити слово, яке виконається, але його, все ж, потрібно відкинути, якщо пророк у результаті веде до ідолопоклонства, самолюбства чи нарікання (див. 5 М. 13:1-5; Кол. 3:5). Таку людину Бог називає лжепророком відповідно до його плодів. Ви робите серйозну помилку, якщо будете вважати точність єдиною ознакою істинного пророка, і цю помилку насправді

робить багато хто. Розрізнити треба по плодах.

Ось декілька прикладів. Валаам – корумпований пророк з користоловним серцем. Він пророкував точне слово над Ізраїлем і передбачив народження Месії. Його слова записані в Писанні. Але хоча ці слова були точними, його плоди були поганими. Валааму було запропоновано велике багатство, якщо він прокляне Ізраїля, але він не міг проклясти те, що Бог благословив. Зрозумівши це, він навчив Балака як ввести у гріх ізраїльтян, і прирік їх на прокляття. Він зробив це, щоб отримати обіцяну нагороду.

Його плоди привели людей під осуд. 24 тисячі загинули від гніву Господнього. Пророцтва Валаама були точними, але плоди виявилися нечестивими. Він змішав дороге цінне з нечистим.

У Новому Заповіті Павло і його супутники зустрілися з однією служницею, яка мала віщунського духа (див. Дії 16:16). Передбаченням майбутнього вона заробляла для своїх панів багато грошей. І вона була точною в передбаченнях. Вона цілковито мала слухність, коли говорила про Павла і його супутників, що «оці люди – це раби Всевишнього Бога». Те, що вона говорила, відповідало істині, але вона говорила не під помазанням Святого Духа. Вона була точною, але її плоди були поганими!

Мотиви лжепророків

Одного разу під час молитви Бог заговорив до мене і дав таке визначення неправдивого пророка в Церкві: «Неправдивий пророк – це той, хто приходить в Ім'я Мое, але зі своїми планами». Плани такої людини можуть бути зосередженими на служінні, але основним мотивом є корисливість, кар'єра чи нагорода. Ці приховані мотиви здатні обманути не тільки інших, але й самого пророка. Павло попереджав: «А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи її зведеним бувши» (2 Тим. 3:13).

Останнім часом дійсно зросла кількість лжепророків і грань між скверною та святістю розмита. Ми наближаємося до жнив, коли буде зібраний не тільки добрий врожай, але й врожай поганого.

Ціль лжепророків

Ісус порівнював лжепророків з вовками в овечій шкурі. Під час полювання вовки намагаються ізолювати жертву від отари. Таким чином вони позбавляють її захисту, який би вона мала, перебуваючи в отарі. Потім вони нападають на неї і намагаються покалічити, щоб вона не змогла втекти, і – з'їдають.

Соломон попереджував: «Примхливий шукає

сваволі, стає проти всього розумного» (Пр. 18:1). Примхливий, свавільний буде чинити по-своєму, ізолює себе від отари і залишиться без захисту з боку пастиря. Без захисту Тіла Христового такі одинаки стають легкою здобиччю.

Найлегше відбиваються від отари слабкі, молоді та ображені. У молодих немає зрілості та стійкості, вони не навчені Слову Божому. Ім ще варто вчитися розпізнавати добро та зло. Ми, як Церква, повинні захищати їх. Чисте Боже Слово береже молодих віруючих і захищає від розставлених пасток із обманливих та вкрадливих слів.

Слабкі овецьки теж легко відділяються від отари, бо їм не вистачає сили слова правди (див. Євр. 5:13).

Але найлегша жертва лжепророків – це люди поранені або ображені. Вони найбільш вразливі, тому що ізолюють самі себе від інших віруючих. У Приповістках 18:19 сказано: «Розлючений брат неприступніший за твердинне місто». Ображені люди будують захисні стіни навколо своїх сердець. Вони можуть сидіти в зібранні в оточенні тисяч людей – і в той же час бути зовсім самотніми. Вони можуть бути членами великої сім'ї, але в серці перебувати в ізоляції. Вони з усіх сил намагаються захистити себе самі, не здогадуючись, що надзвичайно вразливі для дій лжепророків.

Образа робить людину особливо сприйнятливою до ворожбитства. Часто лжепророки з великою точністю говорять про минулі образи та біль – і тим самим лествять почуттям ображених людей. Такі дії притуплюють здатність до розрізнення і зосереджують увагу людини на її внутрішньому світі. Їхні слова не закликають людей простити кривднику і взяти свій хрест. Перед такими «пророчими» словами поранені люди на короткий час виходять з-під захисту своїх камінних стін, і цього достатньо, щоб отрута неправди проникла в жертву. Такі люди будуть втікати від кожного, хто не згоджується з отриманим словом, і будуть намагаються зблизитися з тими, хто його дав. Вони часто залишають своїх пасторів та друзів.

Любов до істини

Павло пояснює сприйнятливості багатьох людей до обману в останні дні тим, що вони «не прийняли любові, правди, щоб їм спастися» (2 Сол. 2:10). Любов до правди загострює здатність розрізнити правдиве та неправдиве і береже від помилок. Той, хто розвиває у собі любов до правди, ніколи не стане підносити дарування (наприклад, пророчий дар) вище Божої мудрості. Любов до істини завжди вибирає підпорядкування та слухняність навіть у тому разі, коли в підпорядкуванні немає ніякої вигоди. Така позиція збереже від будь-якої неправди чи зваблення, на якій наклеєний ярлик «Так говорить Господь».

Джон Бівер.

(З книги «Чи так говорить Господь?»).

Чи знаєте ви своїх пращурів, скажімо, у шостому чи сьомому поколіннях? Впевнений, що більшість зараз намагається згадати те, чого ніколи й не знав. На жаль, часто наше коріння не дуже глибоко проростає в родинну пам'ять. А от в євреїв це питання було чи не найпершою місці. Там кожен знав, якого він роду, з якого племені, досконало розбирався у своєму генеалогічному дереві. Без цього він не міг вважатися євреєм. Не дивно, що, читаючи Біблію, ми часто натрапляємо на довгезелні родоводи, які, чого гріха таїти, просто пропускаємо. Але в єврейському середовищі подібне нехтування могло коштувати дорого. У другому розділі Книги Ездри згадуються деякі священницькі сім'ї, які «шукали свого запису родоводу, та не знайшли, і були вони вилучені з священства».

Тому не дивно, що Євангеліє, розпочинаючи оповідь про Ісуса Христа, розпочинає її саме з родоводу. Для єврейського читача належність Ісуса до роду царя Давида, одного з найшанованіших племен Ізраїлю, було одним з найвагоміших доказів того, що Він – очікуваний Месія. Автор зі скрупульозною точністю перераховує усіх праотців Ісуса як доказ істинності всього того, про що він буде оповідати далі. Дійсно, який величний та славний родовід – йому позаздрив би не один єврей. Мати такі відомі та шановані постаті в роду – одна із заповук поваги в суспільстві.

Та при уважному дослідженні Христового родоводу знаходимо там «ложку дьогтю». І не одну, а цілі чотири. Як правило, у родоводах згадувалися лише чоловічі імена (це збереглося і до нашого

ТЕМНІ СТОРІНКИ ІСУСОВОГО РОДОВОДУ

часу – при народженні дітей записують по-батькові), навіть якщо родовід ішов по материнській лінії, як, скажімо, у родоводі того ж Ісуса, записаного Лукою, все-одно фігурували чоловічі імена. Тому дивним здається згадування в родоводі (який, у принципі, повинен бути більш ніж досконалим) Месії чотирьох жіночих імен. Та ще яких! М'яко кажучи, ці жінки, їх походження чи біографія не приносили честі будь-якому правдивому євреєві.

Тамара, невістка Юди, стала жертвою безпринципності та розпусти свого свекра. Від гріховного та необдуманого поведіння з нею в Юди народилися двоє синів – від власної невістки! Що це може бути ганебнішим для родини!

Друге ім'я – Рахав – попри весь її романтичний та героїчний образ, все-таки, має негативний відтінок. Хоча її ім'я увійшло в галерею героїв віри, хоча вона зробила неоціненну послугу Ізраїлю, все-таки, вона була вона язичницею, та її професія її залишалася брудною плямою в біографії роду.

Наступна жінка – Рут – носить більш позитивний характер, її життя, любов до свекрухи, відданість родині та вірі свого покійного чоловіка є одним із найяскравіших та найулюбленіших біблійних оповідей. Та знову ж таки – не єврейської крові. У згаданій Книзі Ездри описується печальна історія про те, як деякі священники, які взяли собі жінок із чужого народу, повинні були залишити їх. Скільки там було сліз та розпачу – але цього вимагав закон чистоти крові. Дивно, що ці дві не єврейки увійшли до Христового родоводу.

І нарешті четверте ім'я – Вірсавія. Нічого поганого про її походження сказати не можна, з багаті та шанованої родини. Але... Але кинув оком на неї сам цар. У результаті – обман, вбивство, перелюб. І – важке покарання від Бога. Та, на превелике здивування, від цього гріховного та незаконного зв'язку народився майбутній цар Соломон, а від нього в майбутньому – Месія Ізраїлю...

Дивний родовід, чи не так?

Ми надаємо великого значення родоводу – своєму чи інших людей. Особливо помітно це, коли двоє молодих людей хочуть поєднати свої долі. Як детально розпитують батьки, з якої ж сім'ї чи родини обранець чи обранка їхньої дитини, хто їхні батьки, чи шановані рід. І нерідко можна почути: «Отямся, дитино, та ти знаєш, який в неї (нього) батько (мати, дід, баба...)?»

Це ми, люди, такі прискіпливі у виборі майбутньої долі для своїх дітей. Здавалося б, Небесний Батько повинен бути більш уважним, будучи земний родовід для Свого Єдинородного Сина. Там не повинно бути ніяких неточностей, негативів, непристойних чи негідних людей. А якщо вже так сталося, то промовчав би ти, Матвію, про ті темні сторінки родоводу. Щоб потім недруги не могли кинути при нагоді: «Та кого ж ви слухаєте! Він – Месія? Та в Нього ж у родині язичники, блудниці, перелюбники та вбивці!».

Ні, ці негативні імена в Христовому родоводі – не недогляд автора Євангелія, а тим більше Бога. Без сумніву, те, що вони туди потрапили, було задалегідь заплановане Небесним Отцем. Як і те, що Месія народився в простому хліві, на солоні, в родині небагатого столяра і що до Нього на перше поклоніння прийшли пастухи. Як і те, що вже в дорослому віці Він «не мав де голови прихилити». І те, що Він віз з митниками та грішниками. Як, нарешті, те, що на ганебному хресті Він помер за отих «митників та блудників»...

У Посланні до євреїв ми «бачимо Ісуса, Який мало чим уменшений від Ангелів, що за перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх. Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання. Бо Хто освячує, і ті, хто освячується, усі від Одного. З цієї причини не соромиться Він звати братами їх, кажучи: Сповіді про Ім'я Твоє братам

Своїм, буду хвалити Тебе серед Церкви! І ще: На Нього я буду надіятися! І ще: Ото Я та діти, яких Бог Мені дав» (2:9).

Він не соромиться звати братами їх... Ісус Христос не соромиться звати Своїми братами людей грішних та недосконалих, тих, які покрили соромом та ганьбою свої сім'ї та родини, з якими люди не хочуть мати нічого спільного, яких стороняться і якими нехтують. Він не соромиться їсти за одним столом з митниками та грішниками. Він не соромиться мати у своєму родоводі блудницю Рахав, язичницю Рут та перелюбника Юду. Але найголовніше – Він не соромиться назвати Своїми братами нас, грішних та недосконалих людей. «Бо я до таких прийшов, – наголосував Ісус. – Не здорові мають потребу у лікаріві, а хворі».

Сьогодні ми можемо соромитися свого сусідки-п'яниці, сина-наркомана, матері-розпусниці. Ми з огидою обходимо людей, дружба з якими не принесе нам честі – і забуваємо, що Божий Син залишив славу неба, служіння ангелів і прийшов «до тих, що загинули», взяв на Себе їх бруд та зневагу і «до слави привів» уже як синів. І серед них були ми з вами. Він не посоромився нас, Він ввів нас у Свій небесний родовід. Бо Він не лише син Тамари, Рахав, Рут і Вірсавії, Він, як зазначає євангеліст Лука, «Син Божий» (3:38), Його родовід сягає не лише Едему, але й самого неба.

«Бо Хто освячує, і ті, хто освячується, усі від Одного». Так, ми всі були колись грішниками, брудними грішниками, «але обмилися, але освятилися, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога». Ми стали святими та досконалими, як досконалий «Провідник нашого спасіння». А тому маємо право називатися дітьми Божими. А якщо діти, то і спадкоємці, а якщо спадкоємці, то тепер наші освячені та шляхетні імена навечно записані у родовід Сина Божого.

Юрій Вавринко.

ІСУС НЕ ЗАЛИШИВ ЙОГО ПОМИРАТИ

Один чоловік розповідав, що у важкі 30-ті роки він був репресований і засланий в Магаданську область разом з багатьма християнами і невірними людьми колишнього Радянського Союзу. Багато в'язнів помирили від холоду і голоду.

Одного разу його разом з іншими ув'язненими повели рити ями для стовпів. Призначили по одному чоловіку на яму і приставили посилену озброєну охорону: на двох в'язнів — один стрілок (так ув'язнені називали охорону).

Стрілок стояв між ними за 25 метрів від кожного. Земля замерзла, копати їй було важко, хотілося їсти.

Коли оголосили короткий відпочинок, брат сів на мерзлу землю, схилив голову і зі сльозами благав Господа, щоб Він дав йому щось поїсти. У молитві він говорив: «Мій дорогий Отче, Ти бачиш, як я хочу їсти, дай мені хоч шматочок хліба, не дай мені померти тут». Після молитви він почав плакати.

Раптом чує — стрілок кличе його до себе. Він підійшов і запитав: «Ви кликали мене?». Той сказав: «Чи є в тебе тут знайоми?». — «Моя родина за кілька тисяч кілометрів звідси, і ви добре знаєте, що тут нема нікого, окрім нас, ув'язнених, і вас, нашої охорони».

Стрілок сказав: «Оце щойно вийшов чоловік з лісу — схожий на Ісуса Христа, Якого в дитинстві я бачив в бабусиній Біблії, назвав твоє ім'я і прізвище і попросив передати це тобі». І подав братові тацю, на якій стояв горщик із супом, лежали запіканка і великий буханець хліба. Коли брат це побачив, то почав плакати, а стрілок промовив: «Не плач, йди на своє робоче місце і поїж. А в зоні про це нікому нічого не говори».

Брат повернувся на своє робоче місце, подякував Господу за швидку відповідь на молитву і за турботу. З'їв запіканку і суп, а хліба йому вистачило на місяць.

Так, Христос любить Своїх дітей і турбується про них!

СОДОМСЬКА СЛІПОТА

Роздумуючи над подіями, що відбувалися напередодні знищення міста Содому, звернемо увагу на дивну поведінку його жителів.

До міста прибули два мандрівники. Лот гостинно прийняв їх, але мимоволі став посередником між ангелами і розбещеним натовпом содомлян.

«А вони закричали: «Йди собі геть!». І сказали: «Цей один був прийшов, щоб пожити чужинцем, а він став тут суддею! Тепер ми зло гірше тобі заповідь, ніж їм!». І сильно вони налягали на мужа,

на Лота, і підійшли, щоб висадити двері. Тоді вистромили свою руку ті мужі і впровадили Лота до себе до дому, а двері замкнули. А людей, що при вході до дому зібрались, вони вдарили сліпоту, — від малого аж до великого. І ті попомучились, шукаючи входу» (1 М. 19:9-11).

З розповіді видно, що ангели надприродним чином осліпили жителів міста. Але, що дивно, це їх не зупинило. Вони продовжували шукати двері, щоб добратися до гостей Лота. «І ті попомучились, шукаючи входу».

Якою була б реакція на повну втрату зору в нормальної людини? Хтось би роз-

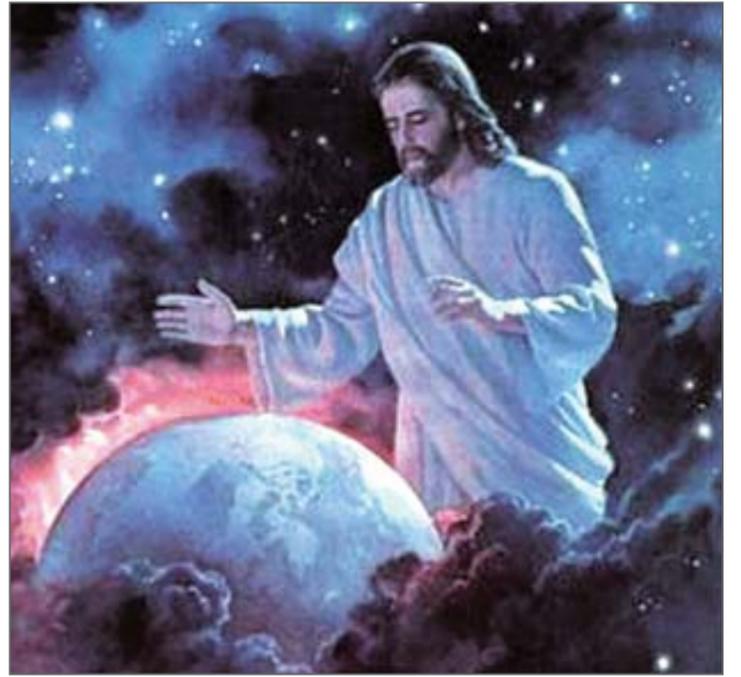
губився, хтось впав би в істерику, благав би про допомогу. В будь-якому разі це змусило би людину відволіктися від того, чим вона була зайнята. Ось щойно була повноцінною людиною, а тепер осліпла і, можливо, назавжди!

Але жителі Содому продовжували шукати вхід. Звідси виникає припущення, що сліпота була не абсолютною, а частковою чи вибірковою. Сліпота содомлян, не обмежуючи їх зору, не дозволяла відшукати двері, тому вони й не залишили спроби добратися до гостей Лота.

Якщо це так, то виклад цього тексту можна подати наступним чином: «А людей, що при вході до дому зібрались, від малого аж до великого, вдарили сліпоту так, що вони помучились, шукаючи входу».

БОГ У КОСМОСІ

Перші роки свого життя я провів у нью-йоркському Брукліні — багатонаселеній єврейській цивілізації. Ми відвідували консервативну синагогу, де я рано почав розуміти, що Бог існує, і все, що стосується Його, повинно сприйматися по-особливому.

У Нью-Йорку жили самі євреї — у всякому разі, мені так здавалося. Але коли мені минуло 11 років, ми переїхали в інше місто, і тут я зрозумів, що означає бути в меншості. Мама тоді пояснила мені, що бути євреєм — це почесно. Вона часто вказувала мені на те, скільки євреїв було серед найвідоміших людей світу.

Моє уявлення про Бога змінювалося з віком. Коли мені сповнилося 14 років, я сидів біля ліжка своєї бабусі, яка помирала мученицькою і довгою смертю від звуження судин мозку. Але ж вона була хорошою людиною і дотримувалася обрядів все своє життя. До чого це її привело?

У 1974 році ім'я моєї бабусі було занесено до списку почесних громадян в синагозі Монро. Я з гіркою думав, що за таку нагороду не варто й старатися, а сама думка про люблячого Бога здавалась абсурдною.

Після закінчення школи я вже вважав себе найрозумнішим студентом коледжу, тобто не мав ні граму терпіння до якихось там байок про якогось там Бога. Під час навчання в технологічному інституті у Флориді я здружився з доктором Сіссі Петті, деканом по роботі зі студентами. Я підробляв у неї в офісі, тому мав можливість спілкуватися з нею. Якось вона сказала мені, що Ісус — мій Спаситель. Тоді я повідомив їй, що я єврей, думаючи, що цього буде достатньо, щоб вона тут же усвідомила свою помилку. А вона все одно продовжувала говорити зі мною про Ісуса.

Одного разу, йдучи на заняття, я побачив літнього чоловіка з якимись коробками. Він щось витягав з них і роздавав перехожим. Коли я проходив повз нього, він дав мені Новий Заповіт. Я вирішив подарувати його д-ру Петті, але вона сказала, що я повинен залишити його собі. Більше того, вона підписала його і поставила дату «20 травня 1981 р.».

Приблизно в той же час я прочитав книгу «Бог і астрономія» відомого астрофізика Роберта Ястроу. Вона зацікавила мене. Ястроу переконаний, що теорія творення має наукове підтвердження. І хоч він писав з точки зору агностика, в його висновках було щось таке, що зачепило мене.

Ястроу писав: «Для вченого, котрий все життя жив вірою в силу розуму, історія закінчується, як поганий сон. Він переліз через гори неуктвта; він ось-ось підкорить свій останній пік; але, пере-повзаючи через свій останній валун,

він несподівано зіштовхується з цілою групою богословів, які були тут вже багато років».

Після закінчення інституту я переїхав у м. Денвер, штат Колорадо, де почав працювати в кампанії, яка складала програми розрахунку орбіт космічних шатлів. Мене не дивувало той факт, що мої мрії стають реальністю, але духовні питання, що виникали в мене ще під час навчання, так і залишалися невирішеними.

Моя дилема посилювалася, коли я познайомився з Еліезером, євреєм, що живив у Голокості, а потім повірив в Ісуса. Коли я вперше потрапив до нього додому, то відчув, ніби я вдома у бабусі. Знайоми запахи нафталіну в шафі, куди я повісив своє пальто, курячого бульйону з кухні — усе як вдома! Еліезер і його дружина Сара могли вірити в Ісуса, якщо їм так хотілося, але для мене вони були звичайними євреями.

Ми з Еліезером разом читали Біблію. Вивчали месіанські пророцтва, а потім — розповіді про життя Ісуса з Нового Заповіту, щоб я міг власними очима побачити, Ким був Ісус і чого Він навчав. Нагірна проповідь з Євангелія від Матвія дуже мене здивувала. Я побачив, що людина може очиститися ззовні, але залишатися нечистою всередині. І зрозумів, що не обов'язково бути злочинцем за людськими мірками для того, щоб бути грішником в очах Божих.

Більше за все в думках про Ісуса мене бентежила моя гордість. Врешті-решт, я — вчений, інженер. Досі Бог, в Котрого я вірив, був надто зайнятий управлінням світу в космічних масштабах, щоб займатися мною особисто. Навіщо мені тоді займатися Ним?

Ніхто не міг пояснити мені, чому Творець всесвіту раптом турбується про людей, але, прочитавши Писання, я зрозумів, що Бог — не безособова сила, описана Спінозою і Ейнштейном. Це Творець, що створив нас, щоб брати участь в нашому житті. Він дав нам душу, яку може жити своєю рукою. Я прийшов до висновку, що віра в Бога не є інтелектуальним суїцидом, тому що саме невірство і викликає духовний голод.

Я повірив в Ісуса як свого Месію 20 травня 1982 р. Коли приїхав додому, то розгорнув Новий Заповіт і побачив дату, яку написала д-р Петті: «20 травня 1981 р.».

Вражаючи, що знадобився рівно рік, щоб я почав читати Біблію як той, хто повірив в Єшошу.

Ендрю Баррон.

ОЛИВА ПІД ВОДОЮ

Іноді здається, що доречніше було би формувати науку за допомогою Біблії, ніж науковим шляхом пояснювати написане в Слові. Часом віра в неймовірне логічніша за будь-які наукові висновки.

Наведемо невеликий уривок з книги «Замітки на полях моєї Біблії», що висвітлює маленьку, але цікаву деталь «післяпотопного періоду».

З того часу, як почали прибувати води великого потоку, і до того, як Ной і його сім'я зійшли на суходіл, вони провели у величезному ковчезі один рік і десять днів

(1 М. 7:11; 8:14). Уся земля була покрита водою (1 М. 7:19; порів. 2 Петр. 3:6).

Коли води почали спадати, Ной послав птахів, щоб дослідити рівень води. Спочатку він випустив крука, потім — голубку. Коли він випустив голубку удруге,

та повернулася до нього з оливковою галузкою в дзьобі.

Зверніть увагу на точні слова біблійного тексту: «І голубка вернулася до нього вечірнього часу, — і ось у неї в дзьобку лист оливковий зірваний...» (1 М. 8:11).

Але яким чином, хоче знати критик, голубка могла зірвати свіжий листок оливкового дерева, яке тиждень тому (8:10) було повністю занурене у воду?

Відповідь проста — оливкові дерева можуть рости під водою. Дослідник Альфред Едершейм зазначає: «Характерним є факт, який побічно свідчить на користь цієї розповіді, що оливкове дерево, і це було доведено, може розпускати листя під водою. Кілька років тому я особисто спостерігав за молодим оливковим деревом, яке було повністю покрите листям і занурене у воду в гірській протоці у північній Каліфорнії».

ЧИСТЕ СЕРЦЕ

«Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Пс. 51:12).

У певний період свого життя Давид зіткнувся лице в лице з реальністю своєї власної гріховності. Викритий пророком Натаном в перелюбі з Вірсавією, він на мить побачив — можливо, вперше в житті — справжній стан свого серця. Він побачив спустошення, викликане гріхом, і усвідомив, що не може вдіяти з цим нічого. Він не міг нічого відрегулювати. Не міг відремонтувати своє серце. Не міг нічого виправити. І тоді, в агонії душі, він звернувся до Бога і попросив зробити те, що тільки Бог міг зробити — створити в ньому чисте серце.

Якби ми могли заглянути у свої серця так, як Давид заглянув у своє, то побачили б такий самий жалюгідний стан. Наслідки гріха такі катастрофічні, що в нас нема виходу. Ремонтувати, підганяти, поліпшувати серця і душі марно.

Але ми можемо зробити так, як Давид. Ми можемо визнати глибину свого падіння і потім звернутися до Бога в молитві: «Боже, я не можу змінити себе. Я не можу поліпшити себе. Моє серце зіпсоване і гірше. Вчини для мене те, що я не можу зробити сам. Створи в мені чисте серце».

Універсальна відповідь на благання Давида була дана через жертву Ісуса на Голгофі. Через неї чудо нового створіння стало доступним всьому людству.

«Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17).

ДУШУ ВТРАТИВ — УСЕ ВТРАТИВ

На палубі великого пароплава стояв чоловік і розважався тим, що підкидав і ловив якийсь блискучий предмет. Пасажири, дивлячись на його забаву, запитали:

— Що це у вас?

— Це коштовний алмаз, — відповів чоловік. — Я продав усе своє майно, щоб придбати цю коштовність.

— Якщо це так, — сказав один із пасажирів, — то я б на вашому місці не обходився з ним так легко.

— О, дуриці, — відповів чоловік і знову підкинув коштовний камінь в повітря.

Чи то пароплав раптово повернув, чи щось інше трапилося, але чоловік не встиг підхопити алмаз, і той впав у море. Праця всього життя в одну мить пропала.

Ви думаєте, що такого в житті не буває, що людина не може бути такою нерозумною. І помирається.

Цей коштовний алмаз — ваша душа. Загубите душу — загубите все. Цю втрату не відшкодуєш. Душу втратив — усе втратив.

З книги «Сіється насіння».

№ 5 (128) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726